

Soulun Valo

Hinta 5€

Elysanomat 6 2022, Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry

Sisällysluettelo

- s. 3 "Siunaa Jeesus joulumme" *Antero Rasilainen*
- s. 4 Jeesuksessa Abrahamin siunaus tavoitti koko maailman *Harri Kuhalampi*
- s. 7 Runo: Joulu pihamaalla *Anneli Lähdesmäki*
- s. 8 Siunaus suo, Oi Herra taivahan! *Pirjo Nurmesviita*
- s. 10 Herran siunauksen Siunaus *Ulla Latomäki*
- s. 12 Laulun siunaus *Heini Kataja-Kantola*
- s. 14 Kvaheri, näkemiin siunauksen kanssa! *Sakari Nurmesviita*
- s. 17 Siunausrikas elämä *Kari Lähdesmäki*
- s. 20 Merjan joulutervehdys *Merja Kramsu*
- s. 21 Pieni joululaulu Kanteleesta *Heini Kataja-Kantola*
- s. 22 Joulunovelli: Kaksi vierailua *Erja Kuhalampi*
- s. 24 Jouluvisa *Anneli Lähdesmäki*
- s. 25 Joulun näytelmäkerho *Satu Kivisaari*
Jouluevangeliumi näytellen
- s. 28 Lipeäkalaa ja muita herkkuja *Liisa ja Valto Käkelä*
- s. 30 Joulukeräys ja Ely-tuotemainoksia
Elyn 15-vuotisjuhla-mainos

Takakansi: Jouluevangeliumi (Luuk. 2:1-20 UT2020)

Kansikuvat,

Virpi Tuominiemi, Valoa ja lämpöä pimenevään iltaan

Elysanomat

Toimituksen sähköposti: ely@evangeliset.net
Lehden toimitus: Antero Rasilainen, Anneli ja Kari Lähdesmäki, Pirjo Nurmesviita, Ulla Latomäki, Erja Kuhalampi, Liisa ja Valto Käkelä
Taitto: Virpi Tuominiemi
Painopaikka: Suomen Uusiokuori Oy, Somero

ISSN-L 1799-9731
ISSN 1799-9731 (painettu)
ISSN 1799-974X (verkkojulkaisu)

Elysanomat on Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry:n jäsenlehti.

ELYN toimisto:

Kokkolantie 12, 43500 Karstula
p. 040 415 9416
Sähköposti: ely@evangeliset.net

Päätili:

K-S OP IBAN FI28 5114 0220 0343 69
Lakeuden POP IBAN FI26 4747 0010 1553 49

Rahankeräyslupa

Luvan saaja: Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry (2243354-4)
Luvan myöntäjä: Poliisihallitus
Luvan nro: RA/2021/1097
Myöntämisaikakohta: 1.9.2021
Toimeenpanoaika: 1.9.2021, voimassa toistaiseksi
Toimeenpanoalue: Koko maa pois lukien Ahvenanmaa
Toimeenpanija: Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry

Varat käytetään lähetyskentillä Venäjällä, Virossa, Sambiassa ja Kongossa paikallisten kirkkojen työn tukemiseen (opetus, koulutus, musiikkityö, rakennusprojektit, diakoninen avustustoiminta, seminaarien järjestäminen). Varoja voidaan käyttää myös Pakistanissa kirkon rakennusprojektiin. Lisäksi varoja voidaan käyttää kotimaassa lähetystyön mahdollistamiseksi työntekijöiden palkkakulujen kattamiseen sekä lähetystyön järjestämisestä aiheutuvien muiden kulujen kattamiseen.

Kerättävät varat on tarkoitus käyttää samalla tai seuraavalla tilikaudella. Esim. joulukeräyksen tulot tilitetään tilinumero IBAN FI06 5114 0220 0380 63.

”Siunaa Jeesus joulumme”

Oli vuosi 1985. Olin vienyt rovasti Lauri Mustajoen Kokkolan rautatieasemalle ja olin hyvästelemässä häntä. Ojensin käteni ja hän katsoi minua silmiin, ojensi myös kätensä, mutta ei tarttunutkaan minun käteeni vaan laski kätensä minun olkapäälleni ja lausui ääneen: *”Herra siunatkoon sinua ja varjelkoon sinua. Herra valistakoon kasvonsa sinulle ja olkoon sinulle armollinen. Herra kääntäköön kasvonsa sinun puoleesi ja antakoon sinulle rauhan. Isän, pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Aamen.”* Sitten hän otti laukkunsa ja astui junaan.

Nuo jäähyväiset jäivät mieleeni. Kuka minut siunasi? Rovasti Mustajoki. Niin, kyllä minä hänen äänensä kuulin, mutta ei hän ollut kuitenkaan se, joka siunaa. Jumala siunaa. Sitähän rovastikin tuossa rukouksessa minulle pyysi. Että Herra siunaisi, että Herra kääntäisi kasvonsa, että Herra antaisi rauhansa. Kuinka ajankohtainen rukous ja pyyntö, meille kaikille ihmisille.

Me kristityt olemme aktiivisia monissa yhteiskunnallisissa asioissa, ilmastosuojelussa, rauhan asialla ja lähimmäisten parasta etsimässä. Hyvä niin. Mutta siitähän meidät tunnetaan? Hyvän ja turvallisen ajallisen elämän varjelemisesta ja suojelemisesta? Minua puhutteli voimakkaasti kertomus tilanteesta, missä kirkon edustajat olivat olleet työpaikkavierailulla ja siellä oli pidetty hienoja alustuksia etiikasta. Tilaisuuden jälkeen eräs työntekijä oli todennut: Kyllä me etiikasta itsekin täällä puhumme, jopa päivittäin, olisipa meidät edes siunattu.

Arvoista ja etiikasta löytyy varmasti hyviä opettajia, mutta siunausta jakaa vain kirkko, Kristuksen todistajat. Kristittyinä me välitämme Jumalan siunausta, jaamme sitä, toivotamme sitä ja elämme siitä. Emme lupaa menestystä, onnea ja terveyttä vaan Jumalan huolenpidon ja läsnäolon jokaiseen elämän hetkeen. Varmasti moni on kokenut ihmeellistä Jumalan siunausta ja johdatusta, rukousvastauksia ja ihmeitäkin. Kiitä niistä. Ihmettele niitä ja kerro toisillekin siitä, miten Jumala sinua on siunannut, onhan usko Joulun Herraan ja Vapahtajaan jokapäiväistä todellisuutta arjen keskellä.

Tässä lehdessä kerrotaan siunauksesta ja siunaamisesta. Haluamme jakaa siitä, mitä itse olemme kokeneet, kun meitä on siunattu. Meitä kaikkia. Sillä jouluna syntynyt Jeesus Kristus ei ole vain meidän kristittyjen Vapahtaja, hän on koko maailman, kaikkien ihmisten Vapahtaja. Hänen syntymässään, elämässään, kuolemassaan ja ylösnousemuksessaan meille kaikille on avattu rikas elämä jo tässä ajassa ja iankaikkisuudessa.

Me lehden tekijät haluamme olla todistamassa siitä siunauksesta, jonka olemme eläneet todeksi. Toivottavasti tämän lehden kirjoitusten kautta myös sinä saat oman osasi siunauksesta, Jumalan siunauksesta. Siunatkoon sinua kaikkivaltias ja armollinen Jumala, Isä, Poika ja Pyhä Henki. Aamen.

Antero Rasilainen
toiminnanjohtaja

Tämä joululehti on tarkoitettu tuomaan jouluiloa sinulle. Ja toivomme, että voisit myös laittaa tätä iloa eteenpäin. Siksi tässä alla on jätetty tilaa, sinun joulutervehdyksellesi ystävälle, naapurille, sukulaiselle. Laitetaan ilouutinen eteenpäin. Levollista ja siunattua Joulua Sinulle.

Jeesuksessa

Abrahamin siunaus

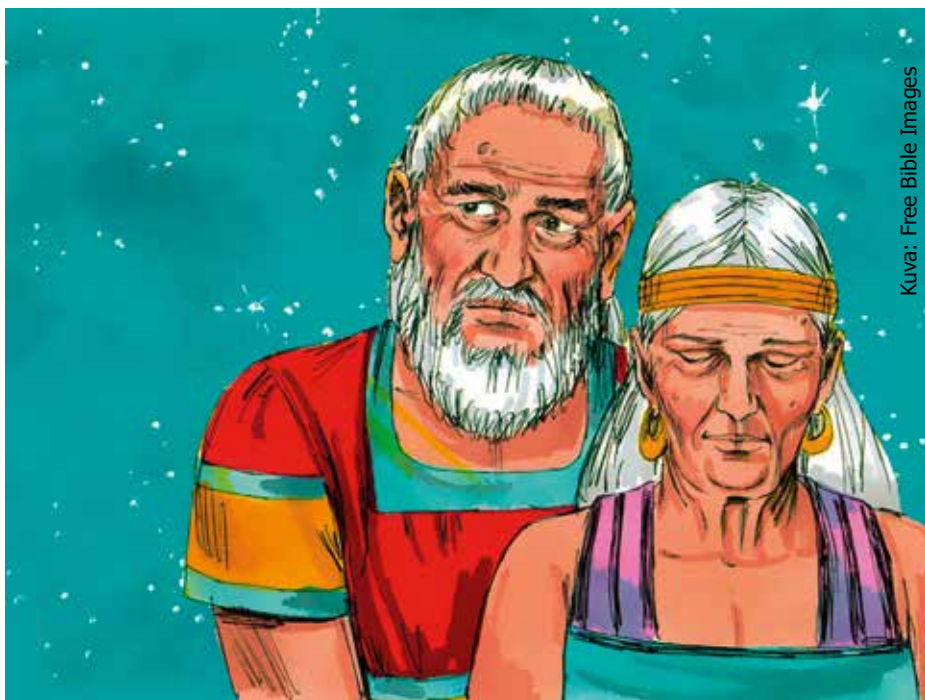
tavoitti koko maailman

Melkein neljä tuhatta vuotta on kulunut siitä, kun Jumala puhutteli Abrahamia kauaskantoisilla sanoilla. Niillä on selvä yhteys jouluun. Jumalan Abrahamille lausuma siunaus viittaa Jeesus-lapseen, joka on siunauksista suurin sulkiessaan sisäänsä koko ihmiskunnan. Hänessä Jumalan hyvä tarkoitus on toteutunut kaikkialla maailmassa.

Raamattu kertoo, kuinka kaikki alkoi Abrahamin kohdalla. "Herra sanoi Abramille: 'Lähde maastasi, asuinsijoiltasi ja isäsi kodista siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan. Minä teen sinusta suuren kansan ja siunaan sinua, ja sinun nimesi on oleva suuri ja siinä on oleva siunaus. Minä siunaan niitä, jotka siunaavat sinua, ja kiroan ne, jotka sinua kiroavat, ja sinun saamasi siunaus tulee siunaukseksi kaikille maailman kansoille.'" 1.Moos.12:1-3

Mielikuvituksemme ei tavoita mitään kaikkea Abrahamille luvattu siunaus hänelle itselleen ja hänen Saara-vaimolleen tulisi tarkoittamaan. Ilmeisesti Abraham ei ajatellut pelkästään siunausta vaan myös lähtöä kohden tuntematonta, joka oli siunauksen kokemisen edellytyksenä. Mitä kaikkea tulisi tapahtumaan!

Nyt vuosituhansien jälkeen meidän on mahdollista hahmottaa, mitä tuo muinainen siunaus on merkinnyt. Vapahtajan syntymä avasi tuon siunauksen maailmanlaajuiseksi, niin että myös me tämän ajan ihmiset voimme uskon perusteella kuulua Abrahamin perillisten joukkoon ja olla osallisia hänen saamastaan siunauksesta (Gal.3:29).

Kuva: Free Bible Images

Jumala siunasi Abrahamin

Jumalan siunausta on mahdotonta määritellä kattavasti ja tarkkarajaisesti, koska siihen sisältyvät kaikki Jumalan lahjat ja hyvyyden osoitukset. Siunaus ei kuitenkaan ole jotain epämääräistä, joka hahmottuu ainoastaan teologisten käsitteitten avulla. Kun Jumala siunaa, Hän toimii kohteensa hyväksi, puuttuu asioitten kulkuun, johdattaa, suojelee ja auttaa. Kaiken tämän vaikutus voi olla käänteentekevä ihmisen ja kokonaisten kansakuntien elämässä.

Siunaus on aina Jumalan hyvyyden, rakkauden ja mielisuosion osoitus. Kysymys ei ole vain koskettavista sanoista vaan Jumalan hellästä huomaamisesta ja huolenpidosta aivan arkisissakin asioissa. Pelkkä lupaus siunauksesta jo sinänsä tuo varmuutta ja turvaa, kun ihminen vakaasti tarttuu siihen. Mutta rohkaisevat vakuutukset olisivat tyhjiä, ellei Jumala tekisi mitään ihmisen hyväksi. Abrahamin saamaa kutsua ja siunausta seuraakin monen sukupolven kattava kertomusten sarja. Niissä paljastuu Jumalan

aktiivisuus Abrahamin jälkeläisten elämässä.

Kun lukee kertomusta Abrahamin ensimmäisestä kohtaamisesta Jumalan kanssa, syntyy vaikutelma kuin Herra olisi odottamatta ilmestynyt paikalle puhuttelevaan Abrahamia. Ehkä Abrahamin kannalta Jumalan sanat tulivat yllätyksenä, mutta nyt tiedämme, että Jumala toimi pitkäjänteisen suunnitelman pohjalta. Tekstissä on sanottu vain olennainen. Se kuitenkin tulee selväksi, että Abraham sai vaativan kutsun, mutta myös uskomattoman lupauksen. Hänen kauttaan koko ihmiskunta pääsisi osalliseksi Jumalan hyvyydestä ja rakkaudesta.

Abrahamin paras vaihtoehto oli tarttua Jumalan sanoihin ja lähteä tuntematonta kohti luvattuun siunaukseen luottaen. Ehkä hän olisi voinut kieltäytyä Jumalan kutsusta, mutta ilmeisesti hän olisi samalla menettänyt mahdollisuuden kokea Jumalan siunausta ja välittää sitä eteenpäin. Emme mitenkään pysty arvioimaan miten suunnaton määrä hyvää hänen uskostaan ja rohkeudestaan on seurannut lukemattomille ihmisille!

Jumalan siunauksen moninaisuus tulee esiin Abrahamin elämää kuvaavissa kertomuksissa. Hyvät asiat lopulta toteutuivat hänen elämässään, mutta hän joutui myös äärimmäisten ristiriitojen ja koettelemusten keskelle. Hänen vankkumaton luottamuksensa ja sinnikäs uskollisuutensa Jumalaa kohtaan tekivät mahdolliseksi miljoonien siunaukseksi toteutuneen tapahtumaketjun.

Abrahamin kohdalla on ehdottomasti mainittava hänen horjumaton uskonsa, jonka varassa hän selvisi voittajana jopa mahdottomasta tulikokeesta Jumalan vaahtiessa häntä uhraamaan oman poikansa Iisakin. Yhtä tärkeää on huomata Jumalan siunauksen keskeinen rooli Abrahamin elämässä. Siunaus tarkoitti sitä, ettei Jumala

jättänyt Abrahamia hetkeksikään oman onnensa nojaan. Jumala lupasi siunauksen Abrahamille yhteensä viisi kertaa (1.Moos.12:3; 18:18; 22:18; 26:4; 28:14), joista neljässä siunauksen luvataan koituvan kaikkien kansojen hyväksi. Ainoastaan Jumala itse saattoi toteuttaa tuon huikean lupauksen.

Hyviä lahjoja jakava Jumala

Kertomukset Abrahamin elämästä kiinnittävät huomiomme häneen ihmisenä ja uskon sankarina. Raamatun kertomusten tarkoituksena ei kuitenkaan ole johdattaa lukijoita ihaillen miettimään vain Abrahamia ja hänen uskonsa lujuuutta. Puuttamalla Abrahamin elämän kulkuun Jumala ilmaisee itseään ja tarkoituksiaan. Kuvaukset patriarkan kokemuksista paljastavat olennaisen tärkeitä asioita Jumalasta. Hänellä oli koko ihmiskuntaa koskeva suunnitelma jo ennen kuin Abraham ehti tehdä mitään. Jumala on kertomusten päähenkilö, jonka toiminnasta ja luonteesta saadaan tietoa Abrahamin ja hänen jälkeläistensä kokemusten kautta.

Abrahamin kohdalla Jumalan siunaus merkitsi voiman ja avun saamista, kun vastaan tulivat yllättävät ja haastavat tilanteet. Varjelus

ja johdatus ovat myös ilmeisiä, koska varautumiselle ei ollut mahdollisuutta tai kun ei ollut inhimillisiä keinoja ratkaista ongelmia. Abrahamin kohdalla voidaan nähdä menestystä ja hyvinvointia Jumalan siunauksen seurauksena. Vanhassa testamentissa siunaus yleisesti tarkoitti vaurautta, suurta jälkeläisten määrää, terveyttä ja yleensä elämässä onnistumista. Iisakin kaksospojista Jaakob turvautui kepulikonsteihin varmistakseen, että esikoiselle kuuluva siunaus tulisi hänelle eikä Eesaulle.

Uuden testamentin kirjoittajat tuovat vahvasti esiin Abrahamin saaman siunauksen hengellisen luonteen: Jumala katsoi hänet vanhurskaaksi, hyväksyi hänet ja piti häntä ystävänsä (Room.4:3; Gal.3:6; Jaak.2:23). Nämä ovat juuri niitä siunauksia, jotka ovat lopulta kenelle tahansa ihmiselle kaikkein arvokkaimpia Jumalan lahjoja. Siunaus on yhteyttä Jumalaan.

Monista Vanhan testamentin teksteistä välittyy käsitys, jonka mukaan Abrahamin saama lupaus siunauksesta koski ainoastaan hänen jälkeläisiään. Tuo muut poisulkeva ajattelu oli vallalla juutalaisten keskuudessa myös Jeesuksen aikana. Sitä vastaan asettuu

Kuva: Free Bible Images

Johannes Kastaja suorasanaaisella juutalaisten uskonnollisiin johtajiin kohdistamalla arvostelullaan: *"Te käärmeeen sikiöt! Kuka teille on sanonut, että te voitte välttää tulevan vihan? Tehkää hedelmää, jos sa kääntymyksenne näkyy! Älkää luulko, että voitte ajatella: 'Olemmehan me Abrahamin lapsia.' Minä sanon teille: Jumala pystyy herättämään Abrahamille lapsia vaikka näistä kivistä. Kirves on jo pantu puun juurelle. Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, kaadetaan ja heitetään tuleen."* Matt. 3:7–10

Johanneksen evankeliumista löytyy Jeesuksen ja juutalaisten välinen keskustelu (Joh.8:21–59), jossa hän torjuu kuulijoittensa pelkkään sukutaustaan perustuvan etuoikeutetun aseman Jumalan edessä. Jeesus huomautti kuulijoilleen, jotka luottivat suosikkiasemaansa Jumalan edessä Abrahamin jälkeläisinä: *"Totisesti, totisesti: jo ennen kuin Abraham syntyi – minä olin."* Joh.8:58 Suhde Jeesukseen tulisi ratkaista jokaisen ihmisen aseman Jumalan edessä, ei etninen tausta.

Jeesus on Abrahamille luvattu siunaus

Raamatun luomiskertomus on monelle ristiriitainen, koska sen totemukset kaikkeuden olemuksesta ja elämän synnystä vaikuttavat olevan ristiriidassa tieteellisen maailmankuvan kanssa. Tämä hämmennys saattaa estää huomaamasta sen, mikä luomiskertomuksessa on olennaista: Jumala näyttäytyy hyvää tahtovana ja ihmisten hyvinvointiin pyrkivänä kaikkeuden Luojana. Tämä ilmenee esimerkiksi maininnasta heti ihmisparin luomisen jälkeen: *"Jumala siunasi heidät..."* 1.Moos.1:28

Aivan alusta lähtien hyvä ja rakastava Jumala jakaa lahjoja, huolehtii ja toimii ihmisten ja koko luomakuntansa parhaaksi. Pian käy kuitenkin ilmi, että useimmat ihmiset eivät juuri siitä välittäneet, vaan kulkivat kukin omaan suuntaansa toteuttaen omia mielihalujaan.

Jumalan päämäärä ihmiskunnan hyväksi ei kuitenkaan muuttunut. Niinpä Hän tarttui Abrahamiin voidakseen siunata häntä ja hänen jälkeläisiään kaikella hengellisellä

ja ajallisella hyvyydellä. Jumalan lopullinen tavoite oli luoda edellytykset jumalallisen armon ja rakauden täydelle esiintulolle maailmassa. Hänen tarkoituksenaan oli tuoda pelastus kaikkien ihmisten ulottuville kaikkialla.

Vanhan testamentin ajan tempelipalvelus toi sovituksen ja anteeksiannon ihmisten ulottuville. Mutta rajoittuessaan kansalliseen ja paikalliseen tilanteeseen se ei voinut täyttää Jumalan perimmäistä tarkoitusta. Abrahamille luvattua siunauksen maailmanlaajuinen toteutuminen edellytti lopullisia toimenpiteitä: Jumalan tuloa ihmiseksi. Niinpä ajan täytyessä nämä Jumalan suunnitelmat toteutuivat. Betlehemissä syntyi Vapahtaja, jonka elämä ja toiminta saataisivat Jumalan siunauksen koko täyteydessään kaikkien saataville.

Ennen Jeesuksen syntymää tapahtui asioita, joiden kautta Jumala halusi jo ennakolta ilmaista, että nyt on toteutumassa suunnitelma, joka toisi luvattua siunauksen kaikessa kattavuudessaan ja ihanuudessaan koko ihmiskunnan ulottuville.

Kuva: Gerd Altmann, Pixabay

Evankelista Luukas kertoo kuinka Johannes Kastajan isä, pappi Sakarias ”täyttyi Pyhällä Hengellä ja puhui profeetallisin sanoin: ...Hän on nyt osoittanut laupeutensa, uskollisuutensa isiämme kohtaan. Hän on pitänyt mielessään pyhän liittonsa, valan, jonka hän isälemme Abrahamille vannoi. Näin me saamme pelotta palvella häntä vihollisistamme vapaina, pyhinä ja vanhurskaina hänen edessään kaikkina elämämme päivinä.” Luuk.1:67,72-75

Jeesus syntyi ihmiseksi voidakseen meidän sijaisenamme kärsiä syntiemme rangaistuksen. Hänen nuhteeton, pyhä elämänsä muodostaa sen vanhurskauden, jonka saamme lahjaksi kätkemään syntisyytemme. Kuoleman voittajana hän mursi meidän puolestamme kuoleman vallan. Sen perusteella meillä on pettämätön toivo, että mekin kerran vapaudumme katoavaisuuden otteesta ja saamme lahjana ikuisen elämän.

Taivaallisen sotajoukon ylistyslaulu Betlehemin laidunten yllä on vastaansanomaton osoitus siitä kuinka Jumalan hyvät tarkoitukset olivat juuri silloin maailmanlaajuisesti toteutumassa: ”Ja samalla hetkellä oli enkelin ympärillä suuri taivaallinen sotajoukko, joka ylisti Jumalaa sanoen: – Jumalan on kunnia korkeuksissa, maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa.” Luuk.2:13,14

Abrahamille muinoin annettu siunaus sisältää viittauksen oman aikamme Kristuksen universaaliin kirkkoon ja globaaliin lähetykseen. Miljoonat ihmiset tekevät koko ajan työtä niin, että Jeesuksessa täydellä voimalla maailmaamme murtautuneen Jumalan siunauksen lupaus tavoittaisi aina vain lisää ihmisiä. Edelleen miljoonat löytävät Jeesuksen Vapahtajakseen. Hänen yhteydessään toteutuvat kaikki siunaukset koko laajuudessaan.

Teksti: Harri Kuhalampi

Soulu pihamaalla

*Vain hento lumisade, nyt peittää pihapiirin.
Luminen metsä seisoo raskain oksin.
Kaukana jossain kuuluu etäinen kellon ääni.*

*Pihalla seisoo tyttö, kädessään pieni vakka.
Linnuille jouluruokaa.
Varpunen arka lentää lumista kenttää viistäin.
Varoen poimii jyvän vakasta pienen tytön.*

Säteilee Joulun tähti, valaisee pienet kasvot.

*Navetan kynnykselle ilmaantuu äidin hahmo.
On iltatoimet tehty. On karja saanut heinää
ja possut kylläisinä makaavat pahnain päällä.
Hirnahtaa Rusko-tamma, vartoen kauravakkaa.*

*Pirtin ikkunasta heijastuu kynttilöitä
ja jouluvirren ääni kantautuu pihamaalle.
Uunissa kypsyy kinkku, liedellä joulupuuro
ja kuusen oksasilla kiikkuvat piparkakut.*

On tullut jouluaatto, syntymän suuri hetki.

*Enkeli kirkkain siivin ilmestyy pihamaalle.
Sen pieni tyttö näkee punaisen myssyn alta.
Hän äidin luokse juoksee ja kertoo hehkuvana,
enkelin käyneen täällä. Hymyillen äiti nyökkää.*

Vain lapsen usko näkee enkelin pihamaalla.

Anneli Lähdesmäki

Kuva: Virpi Tuominiemi

Siunaus suo, Oi Herra taivahan!

Elimme rauhallista perjantai-iltaa. Isommat lapset olivat jo nukkumassa, vain pienin, kuukauden ikäinen vauvamme kelliskeli lattialla leikkikehässään käsiään heilutellen. Olimme katsoneet pienestä mustavalkoisesta televisiosta elokuvan ja juttelimme sen aiheuttamista tunteista ystävämme kanssa, joka oli saapunut kummiksi vauvamme sunnuntaiseen kastetilaisuuteen. Siinä ohessa valmistelin villatup-suista mobiilia pienokaiselle lelusi. Vielä hän ei ollut suonut meille hurmaavaa ensihymyään, jonka syttymistä pienille kasvoille odotin jo kovasti.

Kello läheni puolta yhtätoista, kun pappilan ovikello yllättäen soi. Menin avaamaan oven, sen takana seisoj hieman vaivaantuneen oloisena iäkäs seurakuntalainen, seurakuntaneuvoston puheenjohtaja. "Anteeksi, että häiritseen näin myöhään, mutta minun täytyi totella, sillä Herra käski minun tulla siunaamaan teidän vauvanne." Hiukan hämmentyneenä hain pienokaisen olohuoneesta ja siinä pappilan eteisessä Urho laski käntensä lapsen pään päälle ja luki Herran siunauksen. Sitten vieläkin anteeksi pyydellen hän lähti pimeään kevättalven yöhön.

Se oli kaunis hetki, vanha mies toteuttamassa ylhäältä saatua tehtävää, siunaamassa pientä lasta.

Elävä toisinto siitä kaukaisesta tapahtumasta pyhässä maassa, kun vanha Simeon kaksi tuhatta vuotta sitten siunasi melkein vastasyntyneen Jeesus-lapsen. Hetken päästä, pienokaista imettäessäni

mietin äskeistä outoa tapahtumaa. Ymmärsin, ettei jäyhän hämäläismiehen ollut suinkaan helppoa tulla kirkkoherran pappilaan yömyöhään noin erikoiselle asialle.

Laitettuani lapsen nukkumaan pohdimme yhdessä mieheni ja ystävämme kanssa hänen käyntinsä merkitystä.

Seurakunnassamme oli kuluneen vuoden aikana eletty hengen uudistuksen kautta. Niilo Ylivainion kokouksista alkunsa saanut voimakas herätys oli rantautunut luterilaiseen kirkkoonkin, myös meidän pieneen maalaisseurakuntaamme. Ihmiset kokoontuivat koteihin rukoukseen ja lukemaan sanaa, jotkut parantuivat yllättäen, kirkoissa kaaduttiin, saatiin armolahjoja, profetoitiin, puhuttiin kielillä ja moni tuli uskoon. Myös äsken pappilassa käynyt uskova mies oli saanut rukouksen aikana kielillä puhumisen lahjan ja sen aitous ilmeni siinä, miten kauniisti vierasperäiset kirjaimet ääntyivät uudella kielellä sellaisen miehen puheessa, jossa niitä ei normaalisti kuultu.

Saatuamme kokea ihmeellistä, kauan odotettua ja rukoultua herätystä, emme sen enempää yöllä kummastelleet Urhon käyntiä.

Aamulla heräsin hiljaisessa talossa, kävin katsomassa vauvaa, joka oli nukkunut ihmeen pitkään, silitin tytön niskaa, se oli hiukan hikinen. En herättänyt lasta vaan menin keittiöön laittamaan kahvin valumaan. Palasin vielä sänkyyn - väsytti monet huonosti nukutut yöt - ja nukahdin. Tunnin kulut-

*Siunaus suo,
oi Herra taivahan.
Rukoillen nyt
mä sua odotan.
Sieluni on niin tyhjä,
köyhä vaan.
Sinulta yksin vain
mä avun saan.

Henkesi suo mua
yössä johtamaan.
Silloin en eksy
harhaan kulkemaan.
Valkenee tie,
jo hohtaa määränpää.
Sieluni Herraa
vain nyt ylistää.*

tua heräsin hätkähtäen ja pahoin aavistuksin; miten vauva nukkui vielä? Kehdosta löytyi eloton, jo sinertäväksi muuttunut pienokainen. Kätkytkuolema! Mitään ei ollut enää tehtävissä, täysin terve lapsi menehtyi ilman näkyvää syytä, uni syveni kunnes hengitys lakasi. Hän muutti taivaaseen. Näin uskonystävän tulo edellisenä iltana siunaamaan lasta sai aivan uuden merkityksen.

Siunaus, mitä se on?

Kun pyydämme tai toivotamme siunausta, ajattelempa usein miten siunauksen tuovan jotakin meidän mielestämme hyvää, Jumalan mielisuosiota tai asioiden kääntymistä parempaan suuntaan.

Kristillisen käsityksen mukaan siunaus on Jumalan läsnäoloa ja huolenpitoa tässä maailmassa. Siunaus tarkoittaa Vanhassa testamentissa varsinkin jälkeläisten runsautta ja oman maan saamista. Aina siunaus ei suinkaan ole sitä, mitä me pidämme parhaana ja rukouksemme tapahtuvaksi. Siunauksessa pyydetäänkin itse asiassa sitä, että Jumalan hyvä tahto, ei meidän tahtomme, toteutuisi ihmisen elämässä.

Neljättä tytärtämme, Maria ei ehditty kastaa, mutta Jumala lähetti konkreettisesti siunaajan hänelle. Kun pian Marin hautajaisten jälkeen sielunvihollinen hyökkäsi ja nosti yhä uudelleen mieleeni epäilykset lapsen iankaikkisesta kohtalosta valvottaen minua yökaudet, ainoa lohtu oli se, että tyttö todella sai siunauksen uskovan ystävän välittämänä. Olimmehan me päivittäin rukouksissa siunanneet hänet niin kuin muutkin lapsemme, mutta emme kätten päälle panemisella kuten Urho tuona myöhäisenä iltana teki. Jumalan siunaus oli konkreettisesti tuotu kotiimme, ei parantumisen kautta, ei jonkin hyvän saamisella, vaan Isän käsittämättömän rakkauden osoituksena. Lapsemme oli päässyt perille taivaan kotiin, me olimme vielä tällä usein kovin vaivalloisella ja jopa vaarallisella matkalla sinne. Vanha kansanviisaus toteaa, että perhe on täydellinen vasta silloin, kun joku sen jäsenistä on perillä taivaassa.

Muutaman vuoden kuluttua meitä siunattiin vielä yhdellä tyttärellä, joka nyt aikuisena, kahden lapsen äitinä ja seurakunnan työntekijänä vie eteenpäin ilosanomaa rakastavasta taivaan Isästä erityisesti lapsille, nuorille ja perheille.

Viiden tyttären vanhempina ja 11 lapsenlapsen isovanhempina olemme saaneet suurta siunausta elämäämme. Se ei suinkaan tarkoita, että olisimme kulkeneet aina helppoja polkuja, mutkia, murheita ja suruja on matkan varrella ollut, mutta Jumalan siunaus on seurannut mukana joka päivä. Joskus sen on huomannut heti, toisinaan vasta jälkeenpäin. Parasta on ollut se, että olemme saaneet seurata edellä valmistettuja polkuja. On koettu todeksi Jumalan sanan lupaus: *"Minä johdatan teitä, kun te kuljette rukoillen."*

Teksti ja kuvat: Pirjo Nurmesviita

Taivaskuvat: Virpi Tuominiemi

Herran siunauksen Siunaus

*Herra siunatkoon sinua ja varjelkoon sinua.
Herra kirkastakoon kasvonsa sinulle ja ol-
koon sinulle armollinen. Herra kääntäköön
kasvonsa sinun puoleesi ja antakoon sinulle
rauhan. Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen ni-
meen. Aamen.*

Herran siunaus, toiselta nimeltään Aaronin siunaus (4. Moos. 6:24–26). Se kuului aikanaan israelilaiseen temppelijumalanpalvelukseen. Kirkko otti Herran siunauksen jumalanpalveluskäyttöön vasta sitten, kun Martti Luther sijoitti sen sekä latinankieliseen (Formula missae 1523) että saksankieliseen messuunsa (Deutsche Messe 1526). Kristillisessä käytössä siihen on lisätty trinitaarinen eli Pyhään Kolminaisuuteen viittaava päätös, Isän ja Pojan ja Pyhän hengen nimeen. Seurakunta ottaa papin lausuman tai laulaman siunauksen vastaan aamenella.

Jeesus sanoo, ettei kukaan ole nähnyt Jumalaa, ei edes Mooses saanut nähdä pyynnöstään huolimatta hänen kasvojaan. Kuitenkin Herran siunauksessa sanotaan, Herra valistakoon tai kirkastakoon kasvonsa sinulle ja Herra kääntäköön kasvonsa sinun puoleesi.

Kirkkoisä **Gregorius Nyssalainen** tulkitsee tätä rukouksen problematiikkaa tutustuttamalla jakeisiin 2. Moos. 33:18–23:

Silloin Mooses sanoi: ”Anna siis minun nähdä kunniasi.” Herra sanoi: ”Minä annan kirkkauteni kulkea sinun ohitsesi ja lausun sinun edessäsi nimen Jahve. Minä annan anteeksi kenelle tahdon ja armahdan kenet tahdon.” Herra sanoi vielä: ”Sinä et voi nähdä minun kasvojani, sillä yksikään ihminen, joka näkee minut, ei jää eloon.” Sitten Herra sanoi: ”Näet-

kö tämän paikan vieressäni? Asetu tämän kallion luo. Kun minun kirkkauteni kulkee ohi, minä asetan sinut kallionkoloon ja suojaan sinua kämmenelläni, kunnes olen kulkenut ohi. Sitten otan käteni pois ja saat nähdä minut takaapäin, mutta minun kasvojani ei kukaan saa nähdä.”

”Se, että Jumala voidaan nähdä vain selkäpuolelta, sanoo hän [Gregorius Nyssalainen] – mitä muuta se merkitsee kuin sitä, että Jumala voidaan nähdä ainoastaan kävelemällä Jeesuksen perässä, että me näemme hänet vain seuraamalla Jeesusta, mikä merkitsee kulkemista hänen selkänsä takana ja siten Jumalan selän takana. Jumalan näkeminen tapahtuu tässä maailmassa seuraamalla Kristusta.” (Ratzinger, Matkalla Jeesuksen Kristuksen luokse, s. 25.)

Jeesus kutsuu meitä kaikkia Herran kasvojen eteen. Hän sanoo: ”Seuraa minua.” Opetuslapset kulkivat Herran selän takana. Kun me näemme Jeesuksen, Pojan, me näemme Isän. Näin vain Jeesuksen kautta saamme tuon täydellisen Herran siunauksen, ja voimme nähdä Herramme kasvoista kasvoihin. Siunaus on rukous, mutta samalla myös lupaus.

Vähässä Katekismuksessa sanotaan, mikä on Herran siunaus:

Jumala antoi Herran siunauksen Moosekselle ja kaikki pappeja siunata sillä Israelin seurakunnan. Herra sanoi: *”Näin he laskekoot minun nimeni israelilaisten ylitse, ja minä siunaan heitä.”*

Herran siunauksessa Jumalan nimi lasketaan koko seurakunnan ja yksityisen kristityn ylitse. Se on armollisen, siunaavan kolmiyhteisen Jumalan nimi. Siunauksessa on kolme osaa, ja Herran nimi mainitaan kolme kertaa.

Ensimmäinen siunaus kuuluu: *”Herra siunatkoon sinua ja varjelkoon sinua.”* Tässä Herra siunaa ja varjelee uskovansa ajallisen elämän kaikkien siihen kuuluvien asioiden puolesta, kuten esivallan ja isänmaan, avioliiton ja kodin, hengen ja terveyden, työn, omaisuuden ja toimeentulon puolesta. Vertaa Vähästä katekismuksesta Lutherin selityksiä ensimmäiseen uskonkappaleeseen ja neljänteen rukoukseen.

Toinen siunaus kuuluu: *”Herra kirkastakoon kasvonsa sinulle ja olkoon sinulle armollinen.”* Tässä Herra siunaa meitä siten, että hän valaisee meille Vapahtajamme lempeät, armolliset kasvot niin, että ne loistavat meille ”vanhurskauden aurinkona” (Mal. 4:2) eli säteilevät meille syntisille syntien anteeksi-antamusta ja me saamme voiman tulla uskossa hänen tykönsä. Sen seurauksena hän sitten ”armoittaa”

meidät siinä merkityksessä, että saamme voiman ja kyvyn tehdä uskossa Kristukseen hyviä tekoja. Toisen siunauksen alkuosa koskee siis syntien anteeksiantamusta ja loppuosa hyviä tekoja.

Kolmas siunaus kuuluu: *”Herra kääntäköön kasvonsa sinun puoleesi ja antakoon sinulle rauhan.”*

Kun meille tulee ahdistuksen aikoja, vaikuttaa siltä, että Herra olisi kääntänyt kasvonsa meistä pois ja olisi meille vihainen. Tässä kolmanneksessa siunauksessa hän siunaa meitä siten, että hän päästää meidät ahdistuksen alta evankeliuminsa ihanilla armolupuksilla. Jumala antaa meille synnit anteeksi. Saamme rauhan tunnollemme, ja Kristus paistaa jälleen meille ”vanhurskauden” aurinkona. Siten selviämme ja voimme edelleen omistaa itsellemme uskossa Kristuksen rauhan.

Erityisesti Herra antaa siunauksen Jumalan sanan ja pyhien sakramenttien ympärille kokoontuvalle seurakunnalleen, kun pappi siunaa heidät Herran siunauksella. Jo pelkästään siunauksen saaminen on riittävä syy yhteiseen jumalanpalvelukseen. Herramme ei jätä vaille siunausta myöskään niitä, jotka eivät yli-voimaisten esteiden, sairauden tai vanhuuden heikkouden vuoksi pääse yhteisiin tilaisuuksiin, vaikka haluaisivat tulla, vaan Herra on heidänkin turvansa ja apunsa. Hekin ovat saman siunauksen ja seurakunnan rukousten alla.

Siunaus kirkon käyttämänä

Kristillisen käsityksen mukaan siunaus on Jumalan läsnäoloa ja huolenpitoa tässä maailmassa. Kristillisessä kirkossa siunaus liittyy tapahtumiin, joissa Jumalan rakkaus näkyy erityisesti maailmassa. Jumala siunasi ihmisen, kaiken elollisen ja koko luomakunnan sen jälkeen, kun hän oli päättänyt luomistyönsä.

Siunausta voidaan toivottaa ja rukoilla yksityisessä sielunhoidossa ja muutoinkin ihmisten tavatessa toisiaan. Kaikille ihmisille voidaan toivottaa siunausta. Tällöin rukoillaan, että Jumalan hyvä tahto, siunaus, toteutuisi ihmisen elämässä. Ihminen voi puolestaan ottaa Jumalan siunauksen vastaan vain uskon avulla. Ihminen voi siunata itsensä aamu- ja iltarukouksessa. Aterian aluksi voidaan lausua ruokarukous. Kristitty voi siunata itsensä tai toisia tekemällä ristinmerkin. Tällöinkin on kysymys Jumalan siunauksen välittämisestä.

Siunauksen ulkoisia merkkejä voivat olla myös käden päällepano tai käsien kohottaminen. Käten päällepano on vanhakirkollinen siunauksen symboli, jota käytetään muun muassa kasteessa, konfirmaatiossa sekä papiksi ja piispaksi vihkimisessä.

Kuva: Mauno Parviainen

Siunaus eri elämäntilanteissa

Kirkko siunaa jäseniään heidän erilaisissa elämäntilanteissaan. Tällaisia ovat esimerkiksi pienten koululaisten siunaamiset syyslukukauden alussa.

Myös paikat ja rakennukset voidaan siunata kuten kodin siunaamisessa tapahtuu. Tällöin niille ja niissä oleville ihmisille toivotaan Jumalan siunausta ja läsnäoloa. Lisäksi siunauksen avulla jokin asia tai esine voidaan erottaa jumalanpalveluskäyttöön.

Kun ollaan vihkimässä ihmistä kirkon virkaan tai siunaamassa häntä kirkon työhön, silloin siunauksen kohteena on kirkon tehtävään valtuutettu työntekijä. Seurakuntien vapaaehtoistyöntekijät ja luottamushenkilöt voidaan myös siunata tehtäviinsä. Kaikki jumalanpalvelukset ja kirkolliset toimitukset, kuten, kasteet, vihkimiset ja hautaamiset päättyvät siunaukseen. Siinä läsnä oleva seurakunta siunataan Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.

Katekismuksessa Herran siunauksesta sanotaan: Elämme joka päivä Jumalan siunauksen varassa. Hänen hyvyytensä ja armonsa ympäröi meidät. Herra varjelee elämämme, vaikka emme hänen rakkautensa teitä aina tunnekaan. Hän antaa meille sisäisen rauhan, joka kantaa elämän rikkinäisyydenkin keskellä. Jumalan siunauksen turvissa voimme kerran myös kuolla. Kun siunaamme toisiamme tai pyydämme siunausta itsellemme, voimme luottaa siihen, että kolmiyh-teinen Jumala kääntyy meidän puoleemme ja on meidän kanssamme.

Siunaaminen on kirkon, pappisviran ja kristityn perustehtävä. Siunaus on kätkeyty elämän ja olemisen lahjaan. Ihminen kokee siunauksen yleensä myönteisenä asiana. Siunaus tuntuu konkreettiselta, kun elämässä on rakkautta, läheisyyttä, lämpöä ja luottamusta. Siunausta ja pyhää voi kokea kaikessa, missä sielu liikahtelee hyvyyden, rakkauden, ilon, kiitollisuuden, surun ja armon lähteillä.

Siunaus tulee aina Jumalalta. Ristinteologian mukaisesti Jumala kätkeytyy joskus kärsimykseen ja kuolemaan. Siunaus ei ole yksiulotteista onnea ja hyvinvointia. Se on Jumalan läsnäoloa kaikissa elämän vaiheissa, myös tuskassa ja kärsimysten keskellä. Siunaus ja jumalallinen rakkaus kohdataan myös siellä, missä niitä ei osata odottaa.

”Herran Jeesuksen Kristuksen armo ja Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kaikkien teidän kanssanne.” 2 Kor. 13:13

Ulla Latomäki

Kanttorina Heini Kataja-Kantola, laulamassa Paavo Kujala.
Kuvat: Sirpa Keski-Antila

Yhteinen laulaminen, vaikkapa kuorossa tai yhteislaulutilaisuudessa on ihmiskehollekin hyvin terveellinen harrastus. Tulee käytettyä lihaksia ja hengitystekniikkaa, keskittyminen paranee, aivojen useampi osa aktivoituu samaan aikaan ja kaupan päälle tulee terveellistä sosiaalista elämää. Laulaessa keskitymme sävelmiin ja sanoihin ja muut huolet saavat jäädä sivummalle. Laulamisesta hyötyvät koko olemuksemme keho, sielu ja henki.

Lutherin kuuluisat sanat musiikista kuulivat: ”Rakastan musiikkia, koska se on Jumalan lahja, ei ihmisen. Se ilahduttaa mielen, karkottaa paholaisen ja luo viatonta iloa. Musiikkia harjoitettaessa väistyvät viha, himo ja ylpeys. Musiikki luo iloa, mutta ei mitä tahansa vahingon tai hyödyn iloa, vaan viatonta iloa.”

Laulun siunaus

Puhelimme syksyllä Tamperelaisen Elyn ystävien kanssa laulamisesta seurakunnassa. Miksi laulamme kirkossa ja herätysliikkeissä niin paljon? Laulu - puhe - laulu - puhe - laulu on niin tuttu kaava kokoontumisillemme.

Ensimmäisenä laulamisen hyvänä syynä Tampereella mainittiin se, että laulaminen yhdistää meitä. Kun me liitämme äänemme seurakunnan yhteiseen ääneen, olemme kuin yksi, suuri soitin. Saamme voimaa ja rakennamme laulujen sanoista ja sävelistä. Vahvempi ääni tukee heikompaa, kuten seurakunnassa sopiikin, ja kaikki saavat olla ainutkertaisella äänellään mukana.

Evangelinen laulukirja ja lisäosa

Lisätietoa: www.evangeliset.net/kauppa/siionin-kannel/

Tilaukset ELYn toimistolta:

ely@evangeliset.net | p. 040 415 9416
tai työntekijöiltä tilaisuuksissa.

Tuotto Elyn työn hyväksi.

Tilaukseen lisätään postikulut.

Toisena syynä laulamisen tärkeydestä Elyn illassa mainittiin myös, että laulut ovat usein parhaita saarnoja. Lauluissa kristillinen sanoma on esillä usein kirkkaasti, kiteytettynä, muistettavassa muodossa. Kun hengellisiin sanoihin saadaan sopivat sävelet, laulu lähtee lentoon kuin lintu, vaikuttaa ja palaa mieleen sellaisena päivänä kun sitä tarvitsemme. Pyhä Henki voi muistuttaa meitä hyvien laulujen kautta Jumalan armosta ja pyhästä tahdosta.

Martti Luther on kirjoittanut, että lauluntekijöiden olisi tehtävä sellaisia lauluja, jotka noudattelevat mahdollisimman tarkasti Raamatun sanaa. Lutherin omista lauluista hänen vastustajansa sanoivat, että ne saivat aikaan paljon enemmän "vahinkoa" (lue: hyvää) kuin hänen kaikki puheensa yhteensä. Laulut tiivistivät tärkeät opetukset ja levittivät sanomaa kaikkialle.

Luther tunsii hyvin Raamatun musiikkikohdat, kuten kuinka Daavid harpullaan sai Saulin pahan hengen väistymään ja kuinka erityisesti psalmeissa yhä uudelleen kehoitetaan laulamaan, soittamaan ja ylistämään Herraa.

Lutherin jälkeen on hyvin jännittävää lukea meidän päiviemme tutkimustuloksia musiikista. Aivoliitto.fi -sivuilla ylilääkäri Seppo Soinila kirjoittaa: "Laulamisen voima on ihmeellinen: musiikilla voidaan virkistää jopa dementiaan sairastuneen muistia ja kohottaa mielialaa. Musiikilla ja erityisesti laulamalla voidaan tukea kognitiivista ja emotionaalista toimintakykyä. Musiikilla voidaan vähentää stressiä, lievittää ahdistuneisuutta, masen-

nusta ja kipua. Musiikilla voidaan palauttaa elimistö ylikierroksilta normaalitilaan. Se ei ole vain kokemus: vaikutus näkyy verenpaineen laskuna, sydämen sykkeen hidastumisena ja hormonierityksen muutoksina."

Hengellisessä laulussa parhaimmillaan saadaan koko olemuksellamme ylistää Jumalaa ja Kristusta, jonka verellään päästi meidät synnistä. Ilmestyskirja kertoo, että taivaassa on valtavaa laulua ja soittoa: "Kuulin taivaasta äänen, joka oli kuin suurten vesien kohina tai ukkosen kumu. Toisaalta se oli kuin lyyransoittajan laulua ja soittoa. Valtaistuimen, olentojen ja vanhinten edessä laulettiin jonkinlaista aivan uutta laulua..."

Psalmissa puhutaan Jumalasta, "jonka istuin on Israelin kiitosvirtten keskellä." (Ps.22/1938)

Taivaassa soi ylistysvirsi, jota voimme jo aloitella vaikkapa Näsinlinnankadun pienessä kokoushuoneessa ja kaikkialla, missä kristityt kokoontuvat.

Siionin kannel 2:n esipuheessa on Efesolaiskirjeen kaunis ja iloinen kohta laulamisesta:

"Laulakaa psalmeja, ylistyslauluja ja muita hengellisiä lauluja. Laulakaa ja soittakaa Herralle ylistystä sydämenne pohjasta. Kiittäkää aina ja kaikesta Jumalaa, Isää, Herramme Jeesuksen Kristuksen nimissä."

Taivaan Isä tietää kaiken, rakastaa meitä ja kehottaa laulamaan. Laulut siunaavat laulajaansa ja kuuli-jaa. Laulamisiin!

Heini Kataja-Kantola

Kwaheri, näkemiin siunauksen kanssa!

Kenia Airwaysin kymmentuntinen yölento Lontoosta oli laskeutunut Nairobin kansainväliselle lentokentälle. Muutama asia jäi erityisesti mieleen: koneessa oli ollut liian lämmin, suorastaan kuuma, mutta se kuvasi hyvin lentoyhtiön mainoslauseita "Afrikka alkaa jo koneen ovelta." Ilmastoinnissa oli jotain häiriötä. Afrikka alkoi heti, musta kenialainen miehistö toimi tehokkaan kohteliaasti ja laskeuduttuamme lentokapteeni toivotti Jumalan siunausta, sanoen lopuksi "kwaherini", menkää siunauksin!

Enpä ole vastaavaa kuullut missään liikennevälineessä.

Siunaus, sitä rukoilemme ja pyydämme ystäville ja meille rakkaille ihmisille. Seurakunnan ja kirkon odotetaan toimivan siunauksen välittäjänä.

Kerron tässä muutamia välähdyksiä siunauksesta, omia kokemuksiani yli 40 vuoden pappisurallani ja sen jälkeen eläkeajanani, miten seurakunta on saanut välittää siunausta ympäröivään maailmaan.

Valmistuin reilut 60 vuotta sitten ja sain nuorisopapin viran Suomen suurimmasta seurakunnasta, Malmi seurakunnasta Helsingissä. Työ oli niin innostavaa, että usein ihmettelin, maksetaanko tästä vielä palkkaakin!

Nuorten illat, rippikoulut, retket ja erityisesti Lapin vaellukset jäivät niin itselle kuin nuorillekin hyvinä muistoina mieliin. Monet nuoret tulivat pysyvästi mukaan seurakunnan toimintaan ja uskosta muodostui heille elämää kannattava tekijä, siunauksen välittäjä.

Lapin matkat mm. jengipiirin kanssa muuttivat ainakin jonkun nuoren elämän suuntaa melkoisesti. Vieläkin silloin tällöin joku heistä,

nyt jo melkein eläkeläisiä hekin, soittaa ja kertoo kuulumisia; siunausta on saatu kokea.

Koskenpäällä, jonne muutimme Helsingistä, nuorisotyö pysyi vahvasti mukana.

Kirkkoherrana jouduin opettelemaan paljon uutta, tutustumaan elämään ja ihmisiin maaseudulla. 1970-luvun Hengen uudistus -herätys rantautui myös Keski-Suomeen ja sai ihmiset lukemaan Raamattua yhdessä sekä rukoilemaan pienissä piireissä. Ennen pitkää Pyhä Henki teki uutta luovaa työtään ja kun ihmisiä alkoi kaatua kirkossa ja jopa parantumaan sairauksista, minun oli kysyttävä piispalta neuvoa, miten reagoida hämmentävään tilanteeseen. Vastauksena oli rabbi Gamalielin neuvo: *"Jos tämä on ihmisestä, se raukeaa tyhjiin, mutta jos se on Jumalasta, ette pysty sitä kukistamaan. Vastustakaa, ettette taistele itse elävää Jumalaa vastaan!"* Apt.5:38-39 Ja Pyhä Henki toimi! Moni parantui sairauksistaan ja sai vastaanottaa elävän uskon, kun Jumala kosketi henkensä voimalla.

Jumala kuljetti meitä eteenpäin, Kanadaan, Thunder Bayn silloiseen itsenäiseen luterilaiseen seurakuntaan. Monikielisessä kulttuurissa äidinkieli merkitsee paljon erityisesti uskonelämässä. Kanadassa oli useita pieniä suomalaiskeskitymiä, joilla ei ollut omaa kirkkoa tai seurakuntaa, ihmiset kaipaivat saada kuulla sananjulistusta omalla kielellään ja osallistumista suomenkielisiin jumalanpalveluksiin ja ehtoolliseen. Perheenä teimme kesäisin pitkiäkin lomamatkoja, joilla järjestimme jumalanpalveluksia ehtoollisineen, hartauksia ja seuroja. Voi, kuinka iloisina ja siunattuina ihmiset palasivat niistä koteihinsa.

Kirkkomme sijaitsi Thunder Bayn vanhassa keskustassa saman kadun varrella kuin roomalaiskatolinen kirkko, jonka kanssa meillä oli hyvät välit. Eräänä yönä tuo katolinen kirkko paloi maan tasalle ja uusi kirkko rakennettiin kauemmas kaupungin ulosmenotien varteen suuremmalle tontille, jonne saatiin iso parkkipaikka - se on tärkeä Amerikassa, jossa joka paikkaan kuljetaan omalla autolla. Meillekin

tuli ajankohtaiseksi rakentaa isompi kirkko, jolle saatiin tontti samalta kadulta tuon katolisen kirkon naapurina. Jumalan johdatus toimi jälleen; katolisen kirkon väessä oli paljon katontekijöitä. Kirkkomme, komea lasikatedraali rakennettiin pääasiassa vapaaehtoisin talkoovoimin ja katolisen seurakunnan miehet tulivat mukaan katon tekoon. Siunaus, Jumalan johdatus toimi näkyvästi.

Uusi Hilldalen kirkkomme on saanut olla monenlaisen toiminnan keskuksena ja siunauksen jakajana myös yhteiskunnallisesti. Siellä kokoontuu mm. joka arkipäivä Viktoria Order Nurses, sairaanhoidajanunnien pitämä vanhusten päivätoiminta ja kaupungin sinfoniaorkesteri harjoittelee kirkkosalissa viikoittain ja pitää siellä konsertteja. Kirkon viihtyisä vierashuone on ahkerasti seurakunnan vierailijoiden, mutta myös satunnaisesti majoitusta tarvitsevien käytössä. Kirkon suuret tilat ovat näin myös siunauksen jakajia ulospäin.

Seurakunnan nuorten kanssa kävimme pitämässä kesäraamattukoulun pohjoisessa intiaanikylässä, jonka lähes satapäinen lapsijoukko opiskeli raamattua kanssamme 10 päivän ajan. Tuon opiskelun siunaukset kantavat kauas eteenpäin. Puhuttelevana jäi erityisesti mieleen vanhan intiaanipäällikön sanat odotellessamme lentolähetyksen, LAMPin koneita hakemaan meitä pois: *"Valkoinen mies saa lähteä, mutta valkoisen miehen pitää jättää tänne tavaransa ja - Jeesus!"*

Lentolähetyksen kanssa tein useita julistusmatkoja kaukaisiin intiaani- ja eskimokyliin tietämättä taikaleiden taakse. Aina oltiin odotettuja ja meidät otettiin vastaan vieraanvaraisesti. Se kertoi siitä, että siunaus Jumalan sanan kautta oli toiminut täälläkin.

Nuoruudessa saatu lähetyskutsu oli jo melkein unohtunut minun ja vaimon mielistä, mutta Jumala ei kutsuaan ollut unohtanut, Hän oli vain kouluttanut meitä lähetystyö-

Hilldale seurakunnan kirkko Thunder Bayssä: A light on the hill (valo vuorella).

Kenian luterilaisen kirkon Evankelistoja iloisina lahjaksi saaduista polkupyöristä.

hön Nairobissa. Kun kutsu Keniaan tuli, olimme valmiit siirtymään eteenpäin ja siellä tajusimme, miten kaikki aikaisemmat vaiheemme olivat valmistamista juuri näihin tehtäviin. Ne tapahtumat, joita emme olleet silloin ymmärtäneet, osoittautuivat siunaukseksi.

Työ maailman suurimmissa slummeissa, Kiberassa ja Kawangaresa oli raskasta, mutta antoi myös ilon ja kiitoksen aiheita. Kiberan seurakunnan 3-5 vuotiaiden esikoulun ja päiväkodin aukaiseminen soi vuosittain noin sadalle lapselle

mahdollisuuden valmistautua ja päästä kouluun, suuri siunaus heille! Kawangaren slummitökeskus puolestaan tarjosi kursseja pääasiassa naisille, joiden kautta koko perhe tuli toimeen.

Keniaassa luonamme vieraili useita ryhmiä seurakunnistamme Suomesta. Nuo vierailut toivat siunauksia monin eri tavoin. Kisumun uusi kirkko rakennettiin pitkälti jämsäläisten rahoittamana ja samoin Morgamosin kirkko Ugandan rajan lähellä. Yksi pääosin nuorista miehistä koostuva ryhmä toi

mukanaan painavan kirkonkellon, joka hitsattiin kellotorniin kiinni, ettei sitä varasteta. Seurakunta oli rukoillut ja vastauksia, siunauksia saatiin.

Kotimaahan palattuamme huomasimme suruksemme, miten pyhäkoulutyö hävisi nopeasti seurakunnista, oli pula opettajista eikä lapsiakaan juuri enää tullut pyhäkouluun. Rukoilimme asian puolesta ja saimme näyn ja rukousaiheen pyhäkoulutuokiosta televisioon sunnuntai aamuisin. YLE ei sen tuottamiseen lähtenyt, mutta sitten Suomi-TV vastasi tarpeeseen IRRTVn kautta. ELY kutsuttiin mukaan ja sai olla toteuttamassa tätä tärkeää tehtävää.

Jumalan valtakunnan työstä ei jää-
dä eläkkeelle niin kuin seurakunnan virasta. Kun Aarrearkku-ohjelmat oli tehty, olin jo jäänyt eläkkeelle papin virasta. Nyt kutsui kirkon turistityö, ensin Teneriffalle ja sitten

Kyprokselle taivipapiksi. Siellä sai taas kokea suomalaisten haluavan kuulla sanaa ja osallistuvan jumalanpalveluksiin omalla äidinkielellä. "Suomalainen löytää kirkon lomalla" tuli todeksi. Moni pitkäaikainen talvehtija sanoi viihtyvänsä saarella juuri sen vuoksi, että siellä oli seurakunta toimimassa - "muuten oltaisiin ihan viikkovillissä." Siunauksia oli koettu, vieraalla maalla kirkko oli tullut osaksi elämää.

Sinullekin on varmasti moni toivottanut siunausta, vaikka sitä julkisesti harvemmin kuulee. Tiedät, että hän toivoo jotakin hyvää tapahtuvan sinulle. Ennen kaikkea, että Jumalan tahto toteutuisi elämässäsi - että olet matkalla taivaaseen.

Kirkot ja seurakunnat ovat paikkoja, joissa välitetään Jumalan siunausta. Sen vuoksi erityisen tärkeää on näin korona-pandemian hiipuesssa löytää taas tie kirkkoon

ja muistaa heprealaiskirjeen ohje: *"Me emme saa lyödä laimin seurakuntamme yhteisiä kokouksia, niin kuin muutamilla on tapana..."* (Hepr. 10:25)

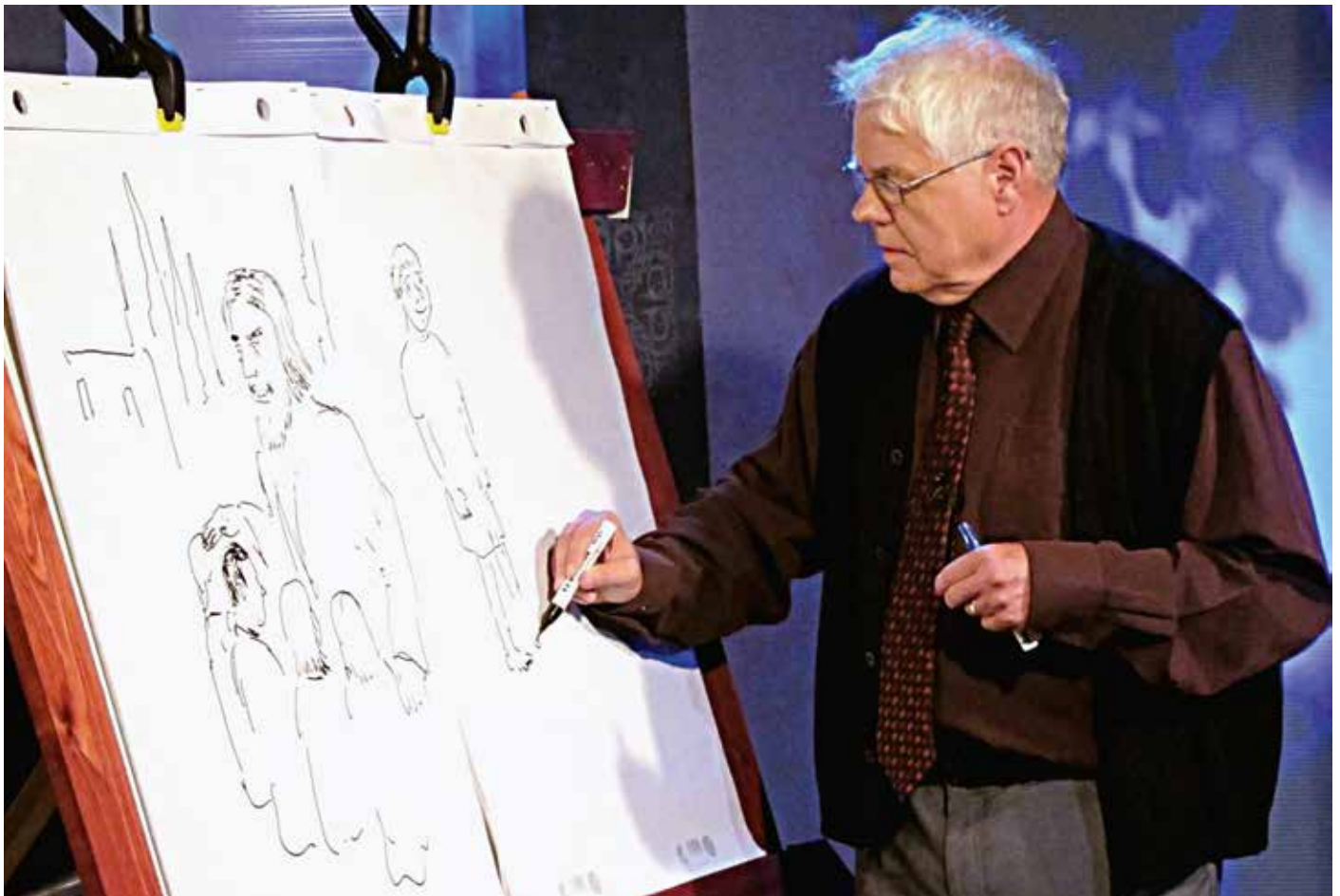
Näin joulun aikaan on luontevaa ja helppo mennä seurakuntien joulutilaisuuksiin kuulemaan ja kokemaan joulun ihme ja siunaus, Jumalan pojan syntyminen maailman Vapahtajaksi.

Siunattua joulun aikaa sinulle toivottaen!

Sakari Nurmesviita

Kuvat: Nurmesviita

Saku-vaari piirtää ja kertoo Raamatusta.

Siunausrikas elämä

Opiskeluvuosiinani tapasin kesällä Lauritsalassa Seija-nimisen nuoren naisen, joka toimi kesäevankelistana. Erityistä hänessä oli mm. se, etten kuullut hänen ja työtovereitensa puhuvan kenestäkään pahaa. He tuntuivat olevan huumorintajuisia ja Raamattunsa tuntevia. Yllätyin kuultuani, että Helsingin Raamattukoulussa voi valmistua myös kirkon nuorisotyöntekijäksi. Seija arvasi kiinnostukseni ja tokaisikin: "Jos tahdot kokea siunausrikasta elämää, lähde Raamattukouluun opiskelemaan."

Tottakai halusin! Vaikken edes tiennyt, mitä siunausrikas elämä oli? Se tuntui uudelta ja todella haasteelliselta. Koska Helsingin Raamattukoulun hakuaika päättyi muutaman päivän kuluttua, toimin ripeästi ja lähetin hakemukseni päivää ennen määräajan umpeutumista. Vastaus tuli viikon kuluttua. Olin onnellinen oppilaaksi hyväksymisestä ja siitä, että sain vihdoin keskittyä Raamatun opiskeluun peräti kolme seuraavaa vuotta. Se ei olisi ollut sillä koulupohjalla missään muualla mahdollista.

Ei laukkua eikä kukkaroa...

Kesäharjoitteluni Lauritsalan seurakunnassa oli päättymässä. Kesän aikana tienoamistani palkkioista olin saanut säästöön pienen summan opiskelua varten. Sunnuntaina ennen poislähtöäni menin Launeen kirkkoon viettämään viimeistä Etelä-Karjalan sunnuntaita. Siellä oli meneillään lähetysjuhla.

Kun juhlan kolehdin aika tuli, tunsin voimakkaan kehotuksen tulla kesäsäästöilläni lähetystyötä. Kamppailin penkissä jonkin aikaa itseni kanssa. Jokin sisälläni sanoi, että Jumalan valtakuntaan työhön lähtevän on luotettava johdatukseen. Muistui mieleeni Jeesuksen sana: "*Älkää ottako mukaanne laukkua älkääkään kukkaroa, sillä Jumala on pitävä teistä huolen.*" Mielipainini päättyi siihen, että panin kolehtihaaviin kaiken muun paitsi matkarahan Helsinkiin.

Ensimmäiset viikot kuluivat koululla nopeasti ja opiskeltavaa oli paljon. Vanhemman kurssin oppilaat osoittivat kernaasti, miten hyvin he raamattunsa tunsivat. Olihan kou-

lun kunnianhimoisena tavoitteena luennoita ja tenttiä Raamattu läpi. Koulun oppilasasuntolassa sisarus- ja veljespiiri teki parhaansa hioakseen itse kustakin pahimpia särmiä. Rahattomana kun Helsinkiin tulin, alkoi käteisen puute pian näkyä. Koululle toki luottoa oli, mutta se riitti vain elämiseen.

Rahatilanteen korjaantumista odotellessa tartuin työtilaisuuteen, jossa tehtävänä oli hioa kynttilänjalkoja Aarikalle. Yrittäjä lupasi maksaa palkan urakatyönä tehtävästä hiomishommasta. Läksin työpaikalle aamuisin noin kello viisi. Ehdin työskennellä neljä tehokasta tuntia. Sitten oli lähdettävä koululle.

Monesti olin väsynyt, mutta sain silti tehtyä sopimani työn ja odottelin ensimmäistä palkkaa. Se helpottaisi tilannettani melkoisesti. Tulikin yllätys. Palkanmaksua edeltävänä iltana sain kutsun työnantajan kotiin illalliselle. Siellä hän kertoi tehneensä konkurssin ja olevansa kykenemätön maksamaan minulle kuuluvaa palkkaa. Sorry vaan, hän sanoi. Tajusin kerralla: Nyt oltiin Helsingissä.

Kuva: Aaron Burden | Unsplash

Vahvistuksia matkalla

Koulukirjat piti hankkia itse. Jo heti syksyn alussa piti saada tenttikirja, johon eivät rahat riittäneet. Vas-
tuuta tuntevana rukoilin Jumalaa: Kun kerran tänne tien avasit, niin voisitko mitenkään osallistua myös laskujen hoitoon? Pyyntö tuntui oikeutetulta, koska Raamatussa luvattiin, että Jumala pitää huolen omistaan. Sanottiin selvästi, ettei pitäisi mistään murehtia, vaan saattaa kaikki murheet Jumalan tietoon kiitoksen kanssa.

Ensimmäistä tenttiä edeltävänä päivänä läksin mietteissäni kävelemään kaupungille. Kuinka olla-
kaan; eksyin. Siinä seisoin keskellä kaupungin vilinää ja ihmettelin, missä mahdoin olla?

Terve Kari, kuulin yhtäkkiä takaa-
ni. Käännyin ja näin parin vuoden takaisen opiskelijatuttuni, proffan, kävelevän vastaan. Häneltä sain hyvät neuvot takaisin koululle ja pikaisen kädenheilautuksen. Jo jonkun matkaa mentyään prof-
fa pysähtyi ja kysyi: Eihän sinulla vain ole pikkurahan tarvetta? Vai-
vautuneena myönsin. Olinhan ol-
lut rahattomana jo yli kuukauden. Proffa löi kympin käteen ja toivotti onnea kaupunkilaisuntuvikolle. Se raha riitti tenttikirjan ostoon. Mut-
ta vieläkin enemmän se merkitsi minulle ensimmäistä merkkiä siitä, ettei Jumala ollut minua ja tarpei-
tani unohtanut.

Tuntematon lähetti

Kurssitoverini Matti tuli asunto-
laan puskin-mallinen karvahattu päässään. Kehuskellen hän sanoi ostaneensa sen kahdella markal-
la koulun joulumyyjäisistä. Tunsin taskussani olevan viiden markan rahan ja sanoin koululle lähties-
sämme, että jos sinä sait tuon kah-
della, niin mitähän mahdankaan saada viitosella? Istuessamme myyjäishumun keskellä sain kut-
sun koulun emännältä. Hän vink-
kasi minua eteiseen, oli kuulemma tullut vieras.

Ihmetellen menin. Koulun eteises-
sä näin tyylikkäästi pukeutuneen keski-ikäisen naisen. En tuntenut häntä. Nainen kysyi nimeäni ja sit-
ten hän ojensi minulle kirjekuoren, jonka päällä oli nimeni kirjoitettu-
na. "Jumala on jo monta kuukautta kehottanut minua tuomaan sinulle tämän kirjeen, mutta minulta meni näin kauan ennen kuin tottelin",
hän sanoi jatkaen: "Anna minulle anteeksi, jos olen aiheuttanut si-
nulle vaikeuksia." Niine hyvineen hän meni. Enkä nähnyt häntä kos-
kaan enää.

Avasin kirjekuoren ja löysin sieltä
niin suuren rahamäärän, että se riitti koko syksyn opinto- ja asun-
tomaksujeni katteeksi. Ja jäi vielä ylikin taskurahaa. Sillä sain ostet-
tua yhden appelsiinin. Ensimmäi-
nen vapaa ostokseni koko syksy aikana Helsingissä. Liikuttuneena appelsiininini söin.

Matka Israeliin

Ensimmäisistä rukousvastauksista-
ni innostuneena etsin uusia tavoit-
teita. Rehtorimme oli kuulutellut lähtöään matkanjohtajana Israeliin
heti vuodenvaihteen jälkeen ja op-
pilaitakin otettiin mukaan, mikäli rahoitus on kunnossa.

Tietysti matka kiinnosti minuakin. Matka-ajatus oli epärealistinen. Sil-
ti jokin sisimmässäni kehotti ilmoit-
tautumaan matkalle ja uskomaan, että rahoitus järjestyy. Uskossa
toki sekin oli mahdollista. Ilmoit-
tauduin siis matkalle. Sen tempa-
uksen kuultuaan oppilasasuntolan isäntä antoi minulle kunnan läksy-
tyksen. Hän kyllä tiesi varattomuus-
teni ja miten siihen tällaiset hullu-
tukset mahtuivat.

Joululomalta palasin päivää ennen
lähtöä. Kuumeisesti odotin jotain merkkiä, joka antaisi luvan lähteä
matkalle. Muistelin rukouksesta kertovia kirjoja ja uskoin, että pos-
ti tuo minullekin vastauksen, ku-
ten niin monesti Yrjö Müllerillekin. Posti tuli ja jännittyneenä menin
laatikolle. Ei ainoatakaan kirjettä

minulle. Silloin järki voitti ja soitin
matkanjohtajalle, kuinka asiat nyt
olivat. Hän kehotti lainaamaan n.
200 markkaa koulun toimiston-
hoitajalta. Lainaaminen ei ollut se
vastaus, jota odotin.

Juuri silloin kuului ovelta hento
koputus. Vuokraemäntäni Hertta
Luther tuli sisään ja sanoi: "Kuu-
lin sinun olevan menossa Israeliin.
Tänä aamuna sain postissa ilmoi-
tuksen huomattavista veronpalau-
tuksista. Ajattelin antaa siitä sinulle
matkarahaa. Sano vain, miten pal-
jon tarvitset." Sanoin tarvitsevani
200 markkaa alkurahaa, jotta mat-
kalle voi edes lähteä. Hertta-rouva
ojensi minulle 250 markkaa. Sit-
ten hän antoi vielä 50 markkaa ja
pyysi tuomaan itselleen öljypuusta
veistetyt Kristuspään. Antoisaa
opintomatkaa toivotellen hän pala-
si takaisin huoneistoonsa.

Oven sulkeuduttua, kävelin hetken
aikaa ilosta "huoneeni seinillä".
Tässä olivat ne matkarahat, joita
olin odottanut. Nyt tiesin, että lo-
putkin matkarahat tulevat jotenkin
Jumalan lahjana. Onnellisin mielin
soitin matkanjohtajalle rukousvas-
tauksesta: "Tulen sittenkin mu-
kaan!"

Matkan jälkeen heti tammikuusta alkaen minulle tarjottiin askartelutaitojani vastaavaa opettajan tuntityötä koulumme poikaoppilaille. Tällä työllä pystyin maksamaan Israelin matkasta aiheutuneet kulut. Samalla muistin rukouspyynnön, jonka olin kutsumukseni hetkellä Jumalalle esittänyt merkiksi työnsä valinnasta. Sain ensimmäisen opetustehtävän nuorisotyöhön valmistuvien keskuudessa jo parin vuoden kuluttua, kuten olin merkin asettanut. Sekin oli nyt toteutunut.

Uskomaton rahoittaja

Rahoitusasemani ei ratkaisevasti kohentunut edes sillä työllä, jota opiskelujen ohella sain koululla tehdä. Talous oli alinomaa miinuksella, vaikka miten nuukasti koetin elää. Oppilaitoksen ruokalaan olin aina jonkin verran velkaa ja sen lyhentäminen oli yksi päähuolistani.

Erään kerran keväällä tavallisen iltaluennon yhteydessä tapasin koulun käytävällä mukavan oloisen iäkkään naisen, Ida Ollilan. Hän osoittautui pienen juttutuokion kestäessä jo eläkkeellä olevaksi entiseksi kotiteollisuuskoulun reh-

toriksi ja Raamattua innokkaasti iltaisin opiskelevaksi isokyröläiseksi. Hän ystävälliseen tapaansa kyseli myös minulta niitä näitä ja ohessa senkin, että olin syntyjään kuten hänkin Isokyröstä. Keskustelu päättyi sillä erää.

Meni joitakin päiviä, kun emäntä kertoi loppukevään ruokalaskuni tulleen maksetuksi. Hämmästykseni varmaankin näkyi. Emäntä jatkoi huvittuneen näköisenä, että olet saanut myös päivälliskutsun Ida-tädiltä tämän Oulunkylässä sijaitsevaan kotiinsa. Otin kutsun vastaan ja mainittuna iltapäivänä ostin kukan. Ajattelin sen olevan kohteliasta.

Perillä oven avannut nainen kukan nähdessään sanoi mieleenpainuvat sanat: "Anna näiden kukkien olla viimeiset, jotka minulle tuot. Olen saanut tämän tehtävän Taiwaan Isältä ja hän maksaa minulle palkan."

Sitten hän yhtä mutkattomaan tapansa ohjasi minut peremmälle huoneistoon. Siellä kohtasin kaksi myös isokyröläiseksi esittäytyvää teologian opiskelijaa. Luulin heitä ensin seurustelevalle pariksi, mut-

ta pian sain kuulla, ettei niin ollut, vaan että hekin olivat tämän pöydän ääressä saman syyn tähden.

Sain myöhemmin samana iltana kuulla, että Ida-täti oli tätä viimeisintä työkomennustaan kovasti Jumalan edessä vastustellut korkeaan ikäänsä ja voimiensa vähyteen viitaten. Mutta mikään vastaansanomien ei ollut auttanut. "Jumalan sormi oli painanut" kuulemma niin kauan, että vanhus oli soittanut koululle ja tiedustellut mahdollista avun tarvettani - ja olihan sitä.

Erotessamme Ida-täti pyysi minua viipymään vielä hetken, sillä hänellä oli aivan erityistä sanottavaa. Jäin ja silloin sain kuulla uskomattomimman ja epäitsekäimmän suunnitelman, jota kuvitella saattoi. Kahden jäätyämme vanhus ojensi minulle nimelleni avatun pankkikirjan, johon hän oli tallentanut rahaa sen verran, että voin sillä suoriutua kaikista pakollisista asunnon ja ruokailun kuukausikustannuksista. Lisäksi hän lupautui siirtämään tälle tilille toistaiseksi joka kuukausi samaisen summan.

Syvän ja hämmentävän kiitollisuuden vallassa kävelin silloin asunnolleni. Olinhan saanut lahjaksi kokonaisen "perheen" ja sen mukanaan tulevat oikeudet ystävyysteen, rakkauteen ja huolenpitoon. Olin taas saanut kohdata yhden niistä uskomattomista luottoihmisistä, joille Jumala puhuu ja joita hän käyttää kunniatehtävissään rukousten vastausten - siunausten - toteuttajina.

Kari Lähdesmäki

Kuva: Anja | Pixabay

Merjan joulutervehdys

Kultainen syksy. Näillä sanoin venäläiset puhuvat ruska-ajasta.

Tätä kirjoittaessani ruska on saapunut Pietarin puistoihin. Kesäpuiston puut hehkuvat kauniisti ruskean, punaisen ja keltaisen eri sävyissä. Onneksi syyssää on lämmin ja aurinkoinen: penkit täyttyvät istujista. Valkeat patsaat seisovat vielä vapaina: kohta ne saavat ympärilleen suojaksi puiset laatikot talven ajaksi. Suihkulähteet ja kahvilat suljetaan ja kukkaistutukset peitetään. Mutta jokin ei muutu: jäätelönmyyjät jäävät paikalleen, satoi tai paistoi! Lieneekö kylmä jäätelö karaissut myös sen myyjät.

Rakastan Kesäpuiston pientä palatsia: Pietari suuren itselleen rakennuttamaa kesämökkiä. Se on juuri sopivan kokoinen tutustumista varten: laiskakaan museossa kävijä ei väsähdä kesken kierroksen. Neuvostoliiton aikana eksyin sattumalta tuohon palatsiin. Murteellisella venäjälläni kysyin museovahtina olleelta mummolta mistä voisin ostaa pääsylipun. Mummo ilmeisesti

tunnisti minut suomalaiseksi ja sanoi olevansa hänkin suomalainen, inkerinsuomalainen! Hän lähetti terveisiä Suomeen ja toivotti siunausta elämääni. Aina Kesäpuistossa liikkuessani tai tuon palatsin ohittaessani muistan tuon yli 40 vuoden takaisen museovierailun. Mummo on varmasti jo Taivaan kodissa.

On mielenkiintoista, että muistimme on sidottu tiettyihin paikkoihin, asioihin, tapahtumiin ja jopa tuoksuihin. Palatessamme johonkin paikkaan alkavat vanhatkin tapahtumat ja tunteet elää. Juhlapäivinä, kuten jouluna, tuntemukset suorastaan vyöryvät meihin. Me, jotka olemme jo eläneet monta joulua, palaamme lapsuuteen ja nuoruuteen. Siksi joululaulutkin tuovat turvallisen tunteen: me palaamme aikaan, jolloin maailma oli ehyt ja mieli odotti avoimena

Venäläinen joulukortti: "Toivon Sinulle ja läheisillesi suurta Jumalan Siunausta! Hyvää Joulua!!"

kaikkea uutta ja ihmeellistä. Vanhetessa elämä jotenkin pelkistyy. Tahdon ajatella, että myös joulustamme putoilee kaikki turha pois. Kristus-lapsi, koko maailman Vapahtaja, on joulumme rauha ja ilo. Hänestä loistavan joulun valon kirkkauden turvissa saamme iloiten jatkaa matkaa. Tähti näyttää tien seimelle. Vapahtaja syntyy lapseksi, jotta arkakin mieli saisi rohkeuden uskoa olevansa Jumalan lapsi ja Taivaan valtakunnan perillinen. Mitä synkempi on maailman pimeys, sitä kirkkaampi joulun tähti.

Iloiten viemme yhdessä Jouluevankeliumin ihanaa sanomaa kaikille kansoille. Iloiten kokoonnumme laulamaan ja laulujen kautta rauha ja ilo valtaa sydämen. Iloiten jatkamme työtä täällä Inkerin kirkossa, Evankeliumin voima on niin suuri, että sen turvissa uskallamme eteenpäin, jotta Joulun valo saisi vallata ihmisten sydämet myös tässä suuressa maassa.

"Älkää peljätkö, sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle."

Luuk.2:10

Siksi iloiten sanomme koko kristikunnan kanssa: Kristus syntyy, kiittäkää!

Siunattua Joulujuhlaa kaikille
toivoo lähettinne Merja

Perinteisiä venäläisiä joulukoristeita.

Pieni joululaulu

Kanteleesta

Kerron muutaman sanan yhdestä laulusta. Se löytyy uudesta Siionin Kannel 2:sta numerolla 541.

"Vielä on tallin ovi auki" -runo on syntynyt jo parikymmentä vuotta sitten. Runo ja ensimmäinen sävelmä on julkaistu Perussanoman Joulusanoma -lehdessä silloin.

Kun kokosimme liiteosaa Siionin Kanteleelle, minultakin pyydettiin näytille joitakin lauluja. Mieleeni tuli tämä laulu, mutta halusin vielä uudelleen yrittää tehdä sille kauniimman melodian. Tämä kirjan melodia yhdisti kaksi runon säkeistöä toisiinsa niin, että aikaisemmasta neljästä säkeistöstä syntyi kaksi pidempää säkeistöä.

Runo nousi ehkä mieleeni Siionin kannel -työssä siksi, että evankeli-

suuteen kuuluu perinteisesti se valloisa opetus, että armon saa uskoa heti itselleen. Opetamme myös, että Jumalan Sanassa on läsnä Isä, Poika ja Pyhä Henki. Kun me sanaa yhdessä kuuntelemme ja tutkimme, sieltä avautuu Pyhän Hengen valaisemana samaa iloa ja enkeleiden laulua kuin oli 2000 vuotta sitten Betlehemissä.

Laulussa sanotaan, että tallin ovi on vieläkin auki ja myöhemmin, että taivaan ovikin on vielä auki. Se perustuu sanaan Korinttilaiskirjeestä: *"Ottakaa Jumalan armo vastaan niin, ettei se jää turhaksi! Hänhän sanoo: Oikealla hetkellä olen kuullut sinua, pelastuksen päivänä olen tuonut sinulle avun. Juuri nyt on oikea hetki, juuri nyt on pelastuksen päivä."*

Olemme kuulleet seuroissa, kirkossa ja netissä monia, taivaallisia saarnoja. Sanon tässä laulusa saarnaajia enkeleiksi, sillä niin monesti he rukoillen ja ahkerasti sanaa tutkien ovat tuoneet ilosanoman Taivaan Isän sydämeltä. Ja vielä sanotaan, että sana synnyttää iloa ja siihen iloon saa vielä tänäänkin tulla mukaan, enkeleiden kanssa laulamaan:

"Jumalan on kunnia korkeuksissa, maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa."

Heini Kataja-Kantola

1.
*Vielä on tallin ovi auki.
Jeesuksen löytää saa,
kun ilosanoma se suuri
jouluna aukeaa.
Vielä voi enkeleitä kuulla
kun sanaa saarnataan.
Vielä voi iloitsemaan tulla
kunniaa laulamaan.*

2.
*Vielä on kirkas tähti meillä
neuvoissa Jumalan
viittana elämämme teillä,
turvana kulkijan.
Vielä on taivaan ovi auki.
Armoa vielä on,
kun Jeesus ristinpuulle kulki,
toi rauhan, sovinnon.*

116 Thaimin julkais

541

Thaimin julkais

117

2. Vielä on kirkas tähti meillä
neuvoissa Jumalan
viittana elämämme teillä,
turvana kulkijan.
Vielä on taivaan ovi auki,
armon vielä on,
kun Jeesus ristinpuulle kulki,
toi rauhan, sovinnon.

Kaksi vierailua

Maria kääntyi vuodematollaan. Uni ei tullut. Oli pimeää, vain nousevan kuun valo hiukan pilkisti ikkunaluukun raosta. Hiljaista ei kuitenkaan ollut. Vanhempien kuiskailuksi tarkoittaman keskustelun ääni nousi ja laski huoneen toiselta reunalta. Hekin olivat paneutuneet yöpuulle, mutta uni antoi selvästi sielläkin odottaa itseään.

”Mistä se tyttö on sellaista saanut päähänsä?” kuului isän ääni.

”Onhan se lupaus kirjoituksissa. Maria on aina ollut niistä kiinnostunut. Nyt kun hänestä on tullut nuori nainen, asia on tietysti entistä enemmän hänen miellässään. Jokuhan se nuori nainen tulee olemaan, josta tulee Messiaan äiti. Kai hän on ajatellut, että voisi se hänkin olla”, äiti pohti.

”Niin, mutta että oikein enkeli kävi täällä meillä siitä hänelle ilmoittamassa! Eipä ole kuulunut naapurin työiltä tällaisia tarinoita. Mielikuvitusta – tai pahempaa!” Isän ääneen tuli synkkä sävy.

”Miten niin?”

”No, jos se on ollut joku vilkkusilmäinen, lipeväkielinen kulkija, eikä ole jättänyt asiaa ilmoituksen tasolle. Jos se on kajonnut tyttöön, ja Maria yrittää tällaisella tarinalla pohjustaa sitä, mitä tuleman pitää.”

Äidin petivaatteet kahahtivat ja ääni voimistui: ”Kukua kanssa! Onhan Maria vielä lapsellinen, mutta ei hän mihin tahansa ole narrattavissa. Ja missä hänelle muka olisi väkivaltaakaan tehty, kun hän on aina kotona ja me paikkeilla – kun ei ole Joosefin kanssa. Ei, ei tämä ole mitään lihallista!”

”No joo”, isä myönteli, ”mutta kysymys jää, mitä nyt pitää tehdä? Jätetäänkö asia vain omaan arvoonsa, ja uskotaan, että tyttö näki päiväunia? Jos täällä on oikeasti käynyt enkeli, kai hän olisi ensin mennyt kertomaan asiansa papeille, ja täällä olisi käynyt joku valtuusto? Eikö tuollaiseen olisi pitänyt kysyä lupaa isältä, tai ainakin sulhaselta? Voisiko Messiaan tulo muka oikeasti käydä niin, ettei siitä puhuta kuin tuollaiselle tyttöpahalle? Joosefille meidän ei nyt ainkaan kannata kertoa vielä mitään, jos tämä kaikki onkin vain Marian hömpötystä.”

”Just niin. Mutta onhan vielä se meidän Elisabetin asia. Mitä siitäkin pitäisi ajatella? Ei tästä kaikesta ihan heti selvää tule. Mietitään nyt huomiseen. Ilta on aamua viisaampi”, sanoi äiti.

Keskustelu hiljeni, mutta Maria valvoi vielä.

Mitään päiväunia hän ei ollut nähnyt. Kesken siivouksen lattialle oli langennut varjo, ja kun hän nosti katseensa, oven suussa, tummana sisään paistavaa auringon valoa vasten, oli seissyt tuntematon mies. Jostain syystä tilanne ei tuntunut pelottavalta, vaikka isä ja äiti olivat molemmat kasvitarhassa, ja hän oli yksin sisällä. Mies astui peremmälle.

”Ole tervehditty, Maria, sinä armon saanut! Herra kanssasi”, hän sanoi.

Nämä sanat saivat Marian hämmennyksiin, ja hän ihmetteli, mitä sellainen tervehdys mahtoi merkitä.

Mutta enkeli jatkoi: »Älä pelkää, Maria, Jumala on suonut sinulle armonsa. Sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan, ja sinä annat hänelle nimeksi Jeesus. Hän on oleva suuri, häntä kutsutaan Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa hänelle hänen isänsä Daavidin valtaistuimen. Hän hallitsee Jaakobin sukua ikuisesti, hänen kuninkuudellaan ei ole loppua.» Maria kysyi enkeliltä: »Miten se on mahdollista? Minä olen koskematon.»

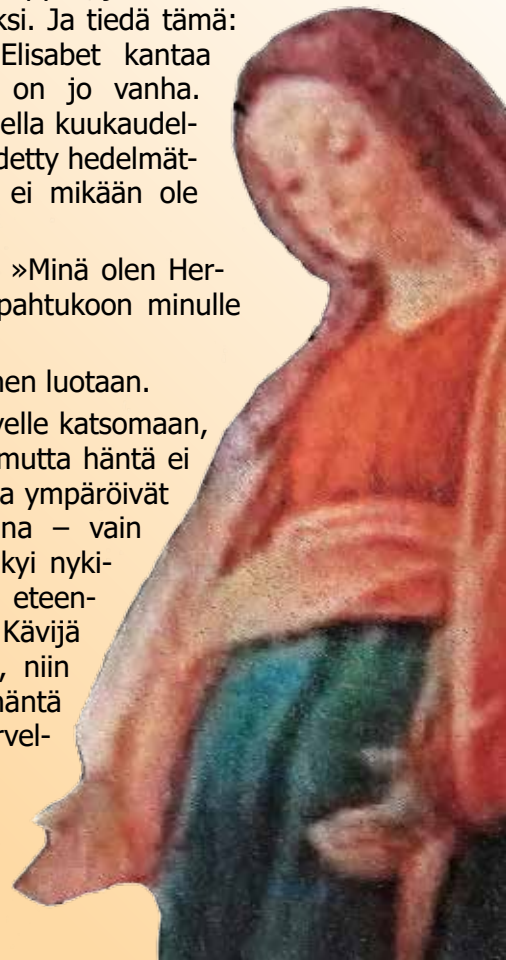
Enkeli vastasi: »Pyhä Henki tulee sinun yllesi, Korkeimman voima peittää sinut varjollaan. Siksi myös lapsi, joka syntyy, on pyhä, ja häntä kutsutaan Jumalan Pojaksi. Ja tiedä tämä:

Myös sukulaisesi Elisabet kantaa poikalasta, vaikka on jo vanha. Hän on jo kuudennella kuukaudella – hän, jota on pidetty hedelmättömänä! Jumalalle ei mikään ole mahdotonta.»

Silloin Maria sanoi: »Minä olen Herran palvelijatar. Tapahtukoon minulle niin kuin sanoit.»

Niin enkeli lähti hänen luotaan.

Maria oli juossut ovelle katsomaan, minne mies meni, mutta häntä ei enää näkynyt. Tie ja ympäröivät pellot olivat autioina – vain joku pikkupoika näkyi nykyään lieasta vuolta eteenpäin kauempana. Kävijä oli siis ollut enkeli, niin kuin Maria oli häntä kuunnellessaan arvelutkin.

Maria nousi hiljaa istumaan ja nojasi seinään. Oliko hän tehnyt oikein, kun oli kertonut tapahtuneesta äidille, joka tietysti kertoi isälle? Olisiko ollut viisaampaa pitää enkeli puheineen omana tietonaan ja antaa ajan kulua? Maria huokasi. Hän, kuten varmaan jokainen Israelin pikku tyttö, oli usein haaveillut siitä, että juuri hänestä tulisi Messiaan äiti. Haaveet olivat kuitenkin vain haaveita. Jos tämä oli nyt todellisuutta, kaikki oli ihan erilaista, kuin hän oli kuvitellut. Arkisempaa, yksinäisempää ja - ei, ei yksinäistä! Oli Joosef!

Maria voihkaisi, kävi uudelleen pitkäkseen ja veti peiton korvilleen. Joosef – hänen kihlattu miehensä, joka parhaillaan tienasi heille talorahoja roomalaisten rakennustyömaalla! Mitä hän tästä sanoisi? Hänelle pitäisi kertoa. Uskoisiko hän enkeliin? Mitä hän tekisi? Mitä Marialle tapahtuisi, jos Joosef ajattelisi hänen olleen uskon ja hylkäisi hänet? Voisiko asian selittää Joosefille, niin että hän uskoisi? Olisiko häneltä pitänyt kysyä tähän lupa – ja miten se olisi muka onnistunut? Milloin pitäisi kertoa – heti, vai sitten kun lapsen kasvu hänen sisällään jo näkyisi? Kuka... Voisiko... Miten...? Kysymykset surisivat Marian mielessä, kunnes viimein, kuun jo siirryttyä talon toiselle puolelle, uni toi niihin armollisen tauon.

Maria heräsi seuraavana aamuna ulkoa kuuluviin isän ja äidin kiihtyneisiin ääniin. Sanoista hän ei kuitenkaan saanut selvää. Aamutoimet sujuivatkin sitten hiljaisuuden vallitessa. Aamiaisen jälkeen äiti pyysi Marian oikein sisälle istumaan hänen ja isän kanssa.

Isä aloitti: "Olemme tässä äitisi kanssa miettineet, että lähtisit sinne Juudean vuorimaahan Sakariaan ja Elisabetin luo. Jos se sinun enkelisi puhui totta, Elisabet tarvitsee apua. Sinä olisit hänelle riuska ja taitava apulainen."

Sitten isä ryiskeli vaivautuneena, ja äiti jatkoi: "Sitten se toinen asia. Jos sekin on totta, että sinun sisäläsi kasvaa lapsi, ihan Messias, tarvitset sinäkin neuvoja, joita me emme osaa antaa. Elisabet on pappissukua ja hänen Sakariaansakin on leeviläinen, papiston apulainen. He tuntevat varmasti jonkun asiantuntijan, joka voisi arvioida sinun tarinaasi. Olisit siellä myös poissa kylän silmistä, ainakin näin ensi alkuun. Mietitään sitten, mitä tehdään, kun nähdään, alkaako sinulle jotakin tapahtua."

Isä ojensi hänelle kädessään olevaa pussia. "Tässä on vähän matkarahaa. Täältä lähtee huomenna tutun kauppiaan saattue kohti Jerusalemiä. Yritän saada sinut heidän mukaansa. Ala nyt pakata, niin olet lähtövalmiina, jos onnistun." Isä nousi, ja sanoi lähtevänsä saman tien tuttavansa puheille.

Maria ei saanut sanaa suustaan. Elämä oli yhtäkkiä kääntynyt aivan mullin mallin, eikä hän mahtanut millegään mitään. Pää painuksissa hän pyyhki silmiin pyrkiviä kyyneleitä.

"Älä ole huolissasi", äiti sanoi ja silitti Marian hiuksia. "Jos oikeasti näit enkelin, Jumala kyllä pitää sinusta huolen. Jos se taas oli mielikuvitusta, mitään vahinkoa ei ole tapahtunut, eikä tapahdu. Lähdetään nyt katsomaan, mitä tarvitset mukaan."

Päivä kului kuin sumussa. Maria tunsii olevansa väkevän virran vietävänä. Hän ei ollut vielä nukkunut yhtään yötä muualla kuin kotona, ei käynyt missään lähikyliä kauempana. Nyt pitäisi sitten selvittää omin päin, vieraiden joukossa, monen päivän matka kaukaiseen määränpäähän, jossa odottivat sukulaiset, jotka hän oli kuulemma tavannut joskus lapsena, mutta joista hänellä ei ollut mitään muistoa.

Monta kertaa päivän mittaan piti tapailla psalmin säveliä ja sanoja: "Herra on minun paimeneni... vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään pahaa." Maria muisteli myös vieraan sanoja. Saiko hän uskoa, että kävijä oli tosiaan enkeli? Silloin hänen lupauksensa olisi totta, ja juuri hänessä, Mariassa, täytyisi Israelin kohtalo. Miten sellaisesta selviäisi? Maria palasi taas pakaasinsa pariin ja päätti tarttua lujasti lupaukseen: "Jumala on suonut minulle armonsa".

Matkaa oli takana jo monta, yksinäistä päivää. Maria kulki saattueen mukana, mutta ei osannut keskittyä heidän kanssaan pohtimaan eri kylien asiakaskuntien laatua tai hyvän villakankaan saatavuusongelmia. Nyt oli jo iltpäivä, ja kulkeminen yhä jyrkkenevässä maastossa alkoi tuntua nuorissakin jaloissa.

"Tuolla se sinun määränpääsi nyt on", kauppias astui hänen vierelleen ja osoitti eteenpäin.

Siellä näkyi samanlainen pienten kivi- ja savitalojen ryhmä, jollaisia he olivat matkan varrella nähneet jo useita. Kauppias osoitti kylän reunalla olevaa taloa: "Tuo on se sinun sukulaistesi talo. Tässä kohtaa jäät meidän matkastamme."

"Kiitos", Maria henkäisi ja käänsi askeleensa kohti jo aivan lähellä olevaa taloa. "Kiitos, setä, kaikesta, ja näkemiin!" Kauppias nyökkäsi hänelle ystävällisesti, ja sitten joukko olikin jo poissa.

Maria astui Sakariaan talon pihalle ja mietti, rohkenisiko mennä avoimesta ovesta sisälle. Juuri silloin tuosta ovesta astui noin 50-vuotias nainen, iässä jollain vanhuus jo ihmisen saavuttaa. Hänen hiuksensa olivat harmaat, niin kuin odottaa saattaa, mutta niiden kanssa ristiriidassa oli keskivartalon tienoilla kohoava kumpu. Tämän täytyi olla Elisabet!

"Terve!" Maria sanoi ja astui arasti hymyillen askelen lähemmäksi.

Kun Elisabet kuuli Marian tervehdyksen, lapsi pomppasi hänen kohdussaan. Elisabet täytti Pyhästä Hengestä ja huusi kovalla äänellä: »Sinä olet naisista siunatuin, ja siunattu on myös lapsi sinun kohdussasi! Miten minulle tapahtuu tällaista, että Herrani äiti tulee luokseni? Samalla hetkellä kun tervehdyksesi tuli korviini, lapsi pomppasi ilosta sisälläni.

Olet onnellinen, kun uskoit, että Herran sinulle ilmoittamat asiat tapahtuvat!»

Silloin Marian mieleen tulvahti sanoin kuvaamaton helpotus ja ilo. Elisabet, jota Jumala oli myös kädellään kosketanut, tunsikin hänet, tiesi hänen odottavan lasta, ja tunnistikin, kuka tuo lapsi oli. Poissa oli vanhempien puheiden tuoma epärointi, poissa pitkän matkan tuoma väsymys ja hämmennys. Hän oli perillä, hän oli omiensa ja Jumalan omien luona, ja hän tiesi olevansa nyt ja aina Jumalan kämmenellä.

Hänen mielensä oli täynnä iloa ja kiitollisuutta, ja sanat suorastaan tulvivat hänen suustaan:

*”Minun sieluni ylistää Herran suuruutta,
ja henkeni iloitsee hänestä,
Pelastajastani, koska hän huomasi
vähäisen palvelijansa.
Kaikki tulevat sukupolvet
ylistävät minua siunatuksi,
koska Mahtava teki minulle suuria.
Hänen nimensä on pyhä,
ja sukupolvesta toiseen hän on hyvä
niille, jotka häntä kunnioittavat.*

*Hän käytti käsivartensa voimaa
ja löi hajalleen ne, joiden sydän
on ylimielinen.
Hän pudotti voimakkaat valtaistuimiltaan
ja korotti vähäosaiset,
hän täytti nälkäiset hyvällä ruualla
ja lähetti rikkaat pois tyhjin vatsoin.
Hän auttoi palvelijaansa Israelia
pitääkseen esivanhemmillemme
antamansa lupauksen olla ikuisesti hyvä
Abrahamille ja hänen jälkeläisilleen.”*

Elisabet syleili Mariaa lämpimästi, tarttui hänen käteensä ja vei hänet sisälle. Heidät oli johdatettu tähän, ja nyt oli aika yhdessä pohtia, miten Jumalan tahto heidän kummankin kohdalla toteutuisi.

Erja Kuhalampi

Kursivoidut osuudet: Luukkaan evankeliumin

1. luku, jakeet 28-38, sekä 41-55

Jouluvisa

1. **Kuka** tuo vanhan sanonnan mukaan joulun tullessaan?
2. **Kuka** vie joulun pois?
3. **Kenen** nimipäivä on joulupäivänä?
4. **Laitetaanko** joulupuuroon rusinoita, manteleita vai pähkinöitä?
5. **Millä** Petteri Punakuono laulun mukaan valaisee joulupukin pulkkaa?
6. **Minne** Maria ja Josef pakenivat kuningas Herodesta?
7. **Mitä** lahjoja itämaan tietäjät toivat Jeesus-lapselle?
8. **Kenen** säveltämä on laulu: Sydämeeni joulun teen?
9. **Mikä** laulu on valittu Suomessa vuosina 1960 ja 2022 kauneimmaksi joululauluksi?
10. **Kenen** tekemä on virsi: Enkeli taivaan?

Laatinut Anneli Lähdesmäki

Kuva: Virpi Tuominiemi

Vastaukset: 1. Thomas 2. Nuutti 3. Ei kenenkään 4. Manteleita 5. Nenälläään 6. Egyptin 7. Kulta, mirhaa ja suitsuketta 8. Kassu Halosen 9. Syvian joululaulu 10. Martti Lutherin

Joulun näytelmäkerho

Älkää pelätkö! Nämä sanat olivat tärkeitä sanat ne-livuotiaalle pikku-tytöllemme, joka vuosia sitten sai esittää päiväkerhon joulukuvaelmassa päähenkilön roolia. Tätä roolisuoritusta harjoiteltiin kotona useita kertoja ennen ensi-iltaa. Minä sain toimia kotiharjoituksissa kertojana ja Mariana. Isän tullessa töistä, pieni enkeli oli vastassa eteisessä, taluttaen isän suoraan mukaan jännittävään näytelmään - ensiksi Joosefin rooliin ja sitten kedon lammasmaan paimeneksi. Ja jossain tässä kohtaa joulukuvaelmaa ilmestyy esiin pieni, suloinen enkeli, siivet selässä, kädet levitettyinä sivulle, ilmoittaen kuuluvalla äänellä ne kaksi vaikuttavaa sanaa: Älkää pelätkö! Ja sen jälkeen kertoja jatkoi: Tänään on teille Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja. Hän on Kristus Herra. Tämän jälkeen pieni enkeli auttoi paimenen (isän) polviltaan lattialta ylös ja yhdessä he tulivat katsomaan äiti-Marian sylissä olevaa nukkea, joka kuvasi Jeesus-lasta. Tämän ahkeran kotiharjoittelun tuloksena ensi-illan esityskin meni päiväkerhon joulujuhlissa loistavasti, vaikka pientä jännitystä pienen enkelin äänessä oli havaittavissa.

Olemme mieheni kanssa päässeet myöhemminkin mukaan joulukuvaelmaan - lastenlastemme kanssa. Roolit ovat vaihtuneet yhtä tiuhaan, pappa on milloin aasi, milloin paimen ja minä Maria-äiti ja näytelmän kertoja/ohjaaja. Kuvaelmaa on esitetty useita kertoja lasten vanhemmille.

Pienet näyttelijät, heidän äänenpainonsa, ilmeet ja liikkeet tuovat kertomukseen aitoa elämän makua. Toisinaan näytelmä vaikuttaa jopa hyvinkin todentuntuiselta. Onpa joskus joku pieni näyttelijä eläytynyt niin kovasti rooliinsa, että on ominut Jeesus-nuken aivan kokonaan itselleen. Ja näytelmän käsikirjoitukseen on täytynyt tehdä pieniä sivujuonteita, että pai-

menetkin ehtivät Jeesus-lapsen luokse. Pienikin lapsi oivaltaa nopeasti, kuka on kertomuksen päähenkilö.

On hyvä saada tutkiskella joulun sanomaa yhdessä lasten kanssa. Heidän kysymykset ja kommentit herättävät aikuisenkin miettimään tuttua jouluevankeliumia uudesta näkökulmasta, ja näin Luukkaan evankeliumin kertomus Jeesus-lapsen syntymästä avautuu aikuisellekin ehkä aivan uudella tavalla. Uskaltaisitko sinä tänä jouluna lähestyä joulun sanomaa eläytyen jouluevankeliumin eri rooleihin ja nähdä kertomus lapsen silmin. Se, missä roolissa olet, ei ole niin tärkeää, vaan se, että pääset lähelle Jeesusta.

Satu Kivisaari

Vinkit jouluevankeliuminäytelmän tekemiseen seuraavalla aukeamalla.

Kuvat: Kristiina Paananen

Jouluevankeliumi näytellen

- Lukekaa yhdessä Raamatusta Luuk. 2:1-20 (tai tämän lehden takasivulta)
- Jakakaa roolit: kertoja, Maria, Joosef, enkelit, paimenet, aasi, lammas
- Etsikää kotoa sopivia roolivaatteita näyttelijöille (kankaita, liinoja, saunatakkeja, pyyhkeitä, jne.)
- Valmistelkaa tila, missä voitte näyttellä (näytelmälavasteina voivat olla esim. tuolit, sohvut, tyynyt)
- Harjoitelkaa näytelmä muutaman kerran
- Kutsukaa yleisöä katsomaan näytelmää

Luuk. 2:1-20 (UT2020)

Kertoja lukee:

Niihin aikoihin keisari Augustus määräsi, että kaikkien maailman ihmisten piti ilmoittautua veronmaksajiksi. Näin laadittiin ensimmäinen veroluettelo Quiriniuksen hallitessa Syyriaa. Kaikki lähtivät omaan kotikaupunkiinsa ilmoittautumaan.

Maria ja Joosef lähtevät liikkeelle, saapuvat Betlehemiin.

Kertoja jatkaa:

Myös Joosef lähti galilealaisesta Nasaretin kaupungista Juudeaan, Daavidin kaupunkiin Betlehemiin, koska hän oli Daavidin sukua. Matkalla oli mukana Maria, joka oli luvattu Joosefille vaimoksi ja joka oli raskaana. Kun he olivat perillä,

synnytyksen aika tuli ja Maria synnytti eläinten suojassa pojan, esikoisensa. Hän kapaloi vauvan kankaaseen ja laski tämän lepäämään kaukaloon eläinten heinille, koska heille ei ollut tilaa majapaikassa.

Maria käärii nukan kankaaseen ja laittaa nukan lepäämään.

Paimenet vartioivat lampaitaan.

Enkeli tulee paimenten luokse ja **sanoo**:

”Älkää pelätkö!”

Kertoja:

Sillä seudulla oli paimenia yöllä ulkona vartioimassa laumaansa. Herran enkeli tuli heidän luokseen, ja Herran kirkkaus ympäröi heidät. He pelästyivät pahoin, mutta enkeli sanoi heille: »Älkää pelätkö. Minä ilmoitan teille suuren ilouutisen, joka koskee koko kansaa. Daavidin kaupungissa on tänään syntynyt teille Pelastaja. Hän on Kristus, Herra. Tunnistatte lapsen siitä, että hän makaa kankaaseen kapaloituna heinien päällä kaukalossa.» Äkkiä enkelin seuraksi ilmestyi valtava taivaallinen sotajoukko, joka ylisti Jumalaa:

Enkelit tulevat paimenten luokse ja **sanovat** yhteen ääneen:

»Kunnia korkeuksien Jumalalle ja rauha maan päällä ihmisille, joita hän rakastaa.»

Enkelit poistuvat.

Täydennä ristikko vihjeiden avulla.

1. 1. [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] []

2. 2. [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] []

3. 3. [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] []

4. 4. [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] []

5. 5. [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] []

6. 6. [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] []

7. 7. [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] []

8. 8. [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] []

9. 9. [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] []

10. 10. [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] []

11. 11. [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] []

12. 12. [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] []

Paimenet lähtevät Betlehemiin ja polvistuvat Jeesus-vauvan eteen.

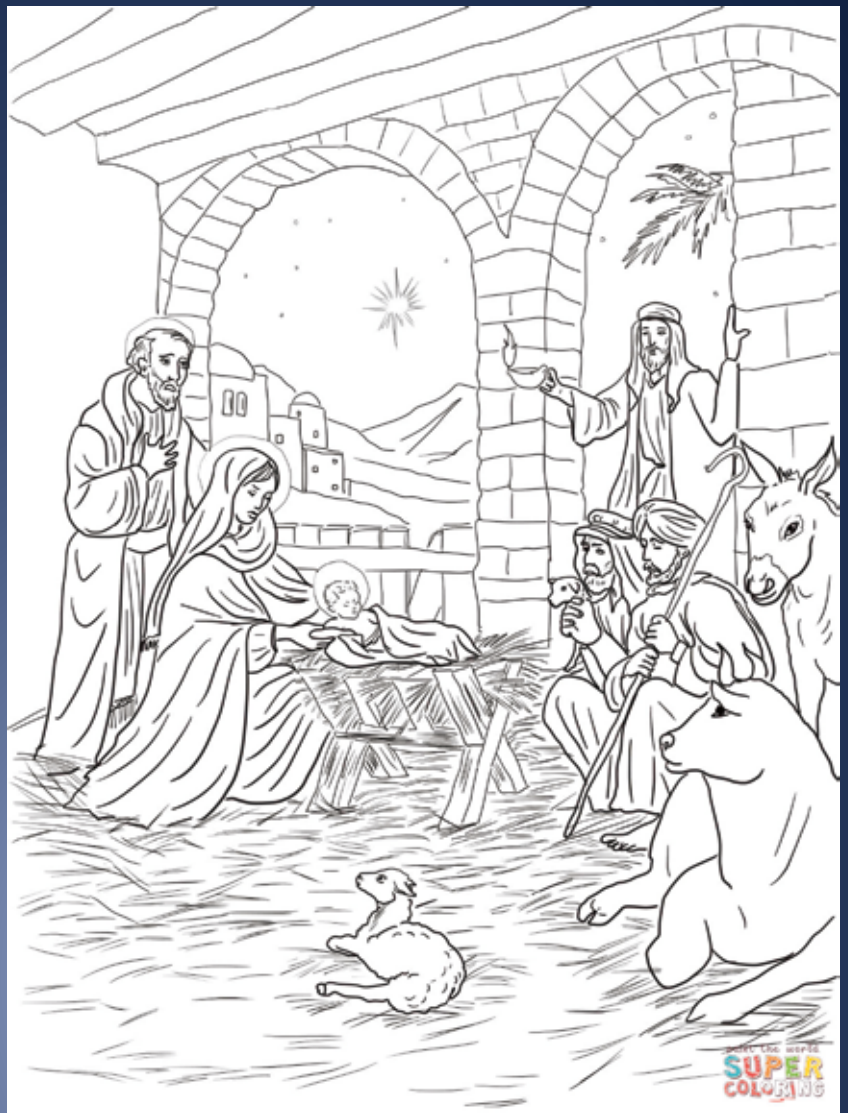
Kertoja:

Kun enkelit olivat palanneet taivaaseen, paimenet sanoivat toisilleen: »Lähdetään heti Betlehemiin katsoon, mitä siellä on tapahtunut ja mistä Herra on meille ilmoittanut.» He lähtivät kiireesti ja löysivät Marian, Joosefin ja vauvan, joka makasi kaukalossa heinien päällä. Tämän nähdessään he kertoivat, mitä heille oli lapsesta sanottu. Kaikki kuulijat olivat ihmeissään paimenien puheista, mutta Maria painoi kaiken sydämeensä ja yritti ymmärtää, miten asiat liittyivät toisiinsa.

Paimenet lähtivät takaisin kiittäen ja ylistäen Jumalaa siitä, mitä olivat kuulleet ja nähneet. Kaikki oli ollut juuri niin kuin heille oli sanottu.

Paimenet lähtevät kotiinsa iloiten ja kiittäen.

Väritä kuva.

Lopuksi näyttelijät voivat rukoilla ja laulaa yhdessä Enkeli taivaan -virren.

Rukoilemme

*Rakas Taivaan Isä,
Kiitos, että meille on
syntynyt Vapahtaja, niin kuin
Olit jo kauan sitten luvannut.
Kiitos, että Jeesus syntyi talliin
ja on kaikkien pienimpien
ja köyhimpienkin ystävä.
Suojele ihmisiä ja eläimiä ja
tuo, Jeesus-lapsi,
meidänkin kotiimme joulu.
Aamen.*

1.

*Enkeli taivaan lausui näin:
Miks hämmästyitte säikähtäin?
Mä suuren ilon ilmoitan
maan kansoille nyt tulevan.*

2.

*Herramme Kristus teille nyt
on tänään tänne syntynyt,
ja tää on teille merkiksi:
seimessä lapsi makaapi.*

10.

*Nyt Jumalalle kunnia,
kun antoi ainoon Poikansa.
Siit enkelitkin riemuiten
veisaavat hälle kiitoksen.*

Lipeäkalaa ja muita herkkuja

Vielä meidän lapsuudessamme lipeäkala oli suosittu jouluruoka, jota valmistettiin lähes jokaisessa kodissa.

Täällä kotona valmistamme **lipeäkalaa** jouluksi satunnaisesti tällä tavoin:

Liotus alkaa saunan tuhkapesän tyhjentämisellä ja puhdistamisella. Sen jälkeen saunotaan muutama kerta pelkästään koivupuilla, joista saadaan hyvää liotustuhkaa. Saunominen on mitä parhaita jouluvalmistelua, lämpöä riittää, eikä mielessä ole kiireen häivääkään.

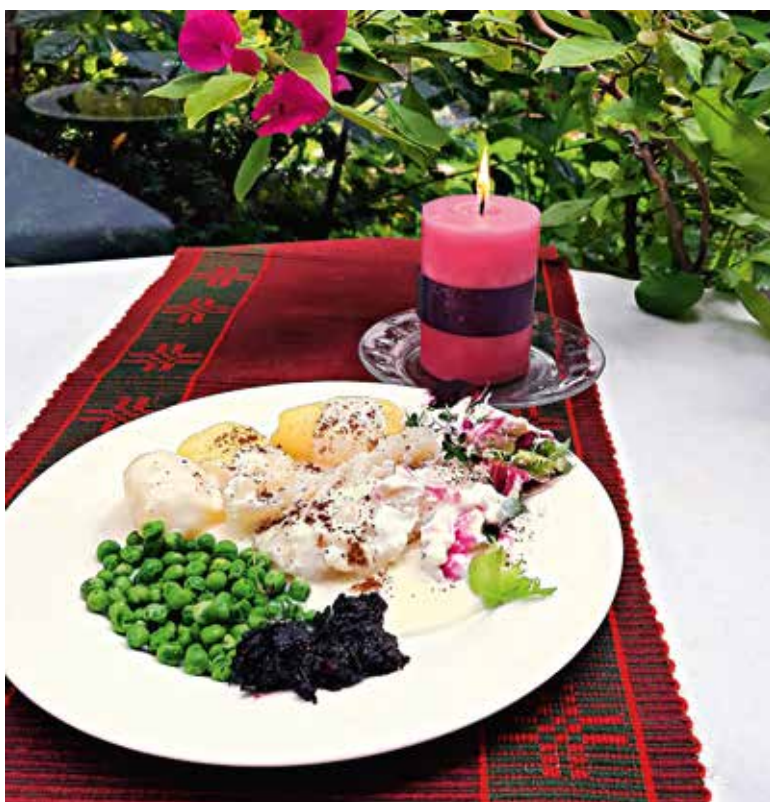
Kun riittävästi tuhkaa on koossa, noin litra tai kaksi, keitämme tuhkan vedessä teräskattilassa ja siivilöimme nesteestä pois kaikki tuhka-ainekset. Ensin harvemmalla sihdillä ja lopuksi kahvisuodattimen kautta. Näin saadaan kirkasta, liukasta lipeävettä liotukseen.

Kapakalan fileet sahaamme sopiviksi paloiksi ja upotamme kylmään veteen esiliotukseen muutamaksi päiväksi. Liotuspaikan tulee olla viileä, 8-12 astetta, veden vaihdamme päivittäin. Kun kala on lionnut muutaman päivän vedessä, vaihdamme tilalle lipeäveden. Vettä tulee koko ajan olla niin paljon, että kala peittyy. Liotus pehmittää kalan sopivaksi, eikä soodaa tai muita lisäaineita tarvita. Lipeäliotus kestää 4-5 päivää, sen jälkeen aloitamme kalan huuhtelun puhtaalla vedellä, jota vaihdetaan päivittäin.

Lapsuudenkodissani liotettu kala vietiin jäiden salliessa kangassäkissä Lappajärveen avantoon, jossa kalan loppuhuuhdeltu sujui mukavasti ja vaivattomasti.

Tavallisimmin joulupäivänä nautimme kalaa keitettynä perunan ja valkokastikkeen kanssa, maustepippurilla tai valkopippurilla maustettuna.

Väriä aterialle saamme keitetyistä herneistä, punajuurisalaatista, rosollista tai oheisen reseptin mukaisesta ruis-mustikkasalsasta.

Ruis-mustikkasalsa

10 g voita
2 palaa ruisleipää
8 pientä salottisipulia
1 dl kuivattua mustikkaa
2 dl pakastemustikkaa
1 rkl punaviinietikkaa
½ tl suolaa
½ tl sokeria
1 tl tuoretta timjamia
1 rkl hunajaa
mustapippuria maun mukaan
koristele tuoreella timjamilla

Ruisleipä kuutioidaan pieniksi paloiksi, sipulit kuoritaan ja paloitellaan. Sipuleita kypsennetään pannulla voissa pari minuuttia, lisätään sekaan ruiskuutiot ja mustikat. Mustikoiden lämpenemisen jälkeen pannulle lisätään punaviinietikka, suola ja sokeri, mustapippuri ja hienonnettu timjami.

Joulukalan valmistusta miettiessäni, on samalla tullut muistoja lapsuuden jouluvalmisteluista. Silkkipaperiin käärittyjä talviomenoita haettiin kellarista, niiden tuoksun voi vieläkin muistaa. Jäätynyttä puolukkahilloa rouhittiin aitan puukorvosta terävällä veitsellä. Leivät, piparit ja tortut oli jo aiemmin paistettu. Joulukala, laatikot ja rosolli odottivat herkuttelua ja kinkku kypsyi isossa leivinuunissa.

Jouluruoat liittävät meidät menneiden sukupolvien perinteisiin. Saamme kokea vanhojen taitojen ja tietojen oppimista ja tyytyväisyyden siunausta. Suurella ihmetyksellä ja kunnioituksella ajattelemme äitejämme, jotka näitä kaikkia herkkuja meille valmistivat raskaiden emännän töiden ohessa.

Meillä on sukupolvien lähiketjussa kehittynyt Valto-vaarille ja pikkupojille, Frans ja Hans, yhteinen suklaakakkuherkku, jota halutaan leipoa mahdollisimman usein punaisessa talossa. Puuhastelu leivonnan merkeissä on mukavaa ja lopputulos mitä parhain. Tekemisen ilo kilpailee hauskuudessaan jopa poniratsastuksen kanssa.

Usein valmistuksen aikana tulee kysymys: Saanko minäkin? Saanko rikkoa kananmunan, mitata jauhot ja sokerin, maistaa miltä kaakao tai vaniljasokeri maistuu, lisätä maitoa, vatkata ja sekoittaa?

Näin tehdään, totta kai, mitta voi jäädä hiukan vajaaksi, lisätäänpä vielä yksi.

Kakku onnistuu aina ja lopussa on vielä luvassa yhteinen herkutteluhetki.

Liitän tähän vielä suklaakakun ohjeen. Sopiihan tämä kakku myös jouluun.

Arkioloissa käytämme leivontaan puoliksi kauraryynejä ja hiivaleipäjauhoja sekä puolitamme sokerin määrän. Hyvää tulee silti ja maistuu pienille ja isommille herkuttelijoille.

Kuvassa kakku jouluasuun koristeltuna.

* * *

Joululehtemme aiheena tänä vuonna on siunaus. Herran siunauksessa pyydetään varjelusta, armoa ja rauhaa Jumalta. Haluamme toivottaa kaikille lukijoille Jumalan siunausta tähän Jouluun ja jokaiseen tulevaan päivään.

Valto ja Liisa Käkelä

Kuvat: Käkelät

SUKLAAKAKKU

1.

5 dl JAUHOJA
4 dl SOKERIA
 $\frac{3}{4}$ dl KAAKAOTA
1 tl SOODAA
1 tl VANILJASOKERIA
1 tl SUOLAA

2.

250 g RAHKAA
1 $\frac{1}{2}$ dl MAITOA
150 g OIVARIINIA
2 MUNAA

AINESTEN SEKOITUS OSA 1 JA 2 YHDISTETÄÄN.
VOIDELTUUN VUOKAAN KOOKOSHIUTALEITA.
PAISTO 180° NOIN 0,5-1 h (PELTI TAI VUOKA).

Joulukeräys

Joulukeräyksen tuotto käytetään Elyn tekemään lapsi- ja perhetyöhön. Erityisesti Aarrearkkutyön ja lapsiperheiden parissa tehtävän musiikkityön tukemiseen. Kannamme huolta nuorten perheiden jaksamisesta ja siksi haluamme olla järjestämässä tilaisuuksia, joihin erityisesti lapsiperheet ovat tervetulleita. Kirkoissa on hienot saarnatuolit ja rukoilemme, että niistä saisi tänäkin jouluna kuulua Hyvän Vapahtajamme armon ja rakkauden ääni, kutsu uskoon ja yhteyteen hänen kanssaan. Mutta vielä tärkeämpi "saarnatuoli" on meillä kaikilla kotona.

Se on se tuoli, joka on lapsen tuolin tai sängyn vieressä. Siinä istumalla, lukemalla, laulamalla tai rukoilemalla välitämme lapsille rakkautta, annamme heille parastamme, omaa aikaamme. Aarrearkku rukouspussit tai enkelityynyliinat voivat olla auttamassa hyvän sanoman kertomisessa lapsille, samoin kirjat ja levyt joita yhdessä luetaan ja kuunnellaan. Tule mukaan ja anna lahjasi Elyn tekemään perhetyöhön. Gal.6:10 *"Tehdään siis hyvää kaikille ja varsinkin niille, jotka ovat uskovien suurta perhettä. Vielä meillä on siihen aikaa."*

Aarrearkku-rukouspussi

Sis. 7 kuvallista, eriväristä rukoustyynyä

25 €

Voit tehdä lahjoituksen oheisella pankkisiirtolomakkeella, **tili IBAN FI06 5114 0220 0380 63, viestiksi joulukeräys sekä oma seurakuntasi.** (Jos et ole ELYn jäsen ja lahjoitat yli 50 €, laita myös oma nimesi ja osoitteesi lahjan lähettämistä varten.)

MobilePayn lahjoitusnumero on 12374 tai voit antaa tukesi yhdistyksen kotisivujen kautta: www.evangeliset.net/lahjoita.

Joulun iloa sinulle, kiitos lahjasta, Jumala sinua siunatkoon.

Rahankeräyslupatiedot s. 2.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	IBAN FI06 5114 0220 0380 63	BIC OKOYFIHH
Saaja Mottagare	Evangelinen lähetisyhdistys - ELY ry Kokkolantie 12 43500 Karstula	Kannatuskohde: Joulukeräys Oma seurakunta:
Maksaja Betalare		
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr
Tilityt n:o Från konto nr		Eräpäivä Förf. dag
		Euro

Maksu välitetään saajalle vain Suomessa Kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalningen förmedlas till mottagaren endast i Finland enligt Allmänna villkor för inrikes betalningsförmedling och endast till det kontonummer betalaren angivit.

Enkeli-tyynyliina

15 €

100 % pellavaa

Myös oranssilla ääriviivakuvilla ja tekstillä.

Ely-muki

12 €

Ely-T-paita

20 €

Lisätietoa tuotteista ja lisää tuotteita:

www.evangeliset.net/kauppa/

Tilaukset ELYn toimistolta:

ely@evangeliset.net | p. 040 415 9416

tai työntekijöiltä tilaisuuksissa

Tilaukseen lisätään postikulut

Tuotto Elyn työn hyväksi

Elyn 15-vuotisjuhla, vuosikokous ja seminaari

25.-26.3.2023

Tampereella

Lisätietoa myöhemmin www.evangeliset.net
sekä alkuvuoden 2023 Elysanomista.

Evangeliset kesäjuhlat
Ilmajoella 5.-6.8.2023

*Joulurauhaa ja
Jumalan siunausta
vuodelle 2023*

Armoa ja iloa ihmisille
Evankelinen lähetysyhdistys – ELY ry

*N*iihin aikoihin keisari Augustus määräsi, että kaikkien maailman ihmisten piti ilmoittautua veronmaksajiksi. Näin laadittiin ensimmäinen veroluettelo Quiriniuksen hallitessa Syyriaa. Kaikki lähtivät omaan kotikaupunkiinsa ilmoittautumaan.

Myös Joosef lähti galilealaisesta Nasaretin kaupungista Juudeaan, Daavidin kaupunkiin Betlehemiin, koska hän oli Daavidin sukua. Matkalla oli mukana Maria, joka oli luvattu Joosefille vaimoksi ja joka oli raskaana. Kun he olivat perillä, synnytyksen aika tuli ja Maria synnytti eläinten suojassa pojan, esikoisensa. Hän kapaloi vauvan kankaaseen ja laski tämän lepäämään kaukaloön eläinten heinille, koska heille ei ollut tilaa majapaikassa.

Sillä seudulla oli paimenia yöllä ulkona vartioimassa laumaansa. Herran enkeli tuli heidän luokseen, ja Herran kirkkaus ympäröi heidät. He pelästyivät pahoin, mutta enkeli sanoi heille:

»Älkää pelätkö. Minä ilmoitan teille suuren ilouutisen, joka koskee koko kansaa. Daavidin kaupungissa on tänään syntynyt teille Pelastaja. Hän on Kristus, Herra. Tunnistatte lapsen siitä, että hän makaa kankaaseen kapaloituna heinien päällä kaukalossa.»

Äkkiä enkelin seuraksi ilmestyi valtava taivaallinen sotajoukko, joka ylisti Jumalaa: »Kunnia korkeuksien Jumalalle ja rauha maan päällä ihmisille, joita hän rakastaa.»

Kun enkelit olivat palanneet taivaaseen, paimenet sanoivat toisilleen: »Lähdetään heti Betlehemiin katsomaan, mitä siellä on tapahtunut ja mistä Herra on meille ilmoittanut.» He lähtivät kiireesti ja löysivät Marian, Joosefin ja vauvan, joka makasi kaukalossa heinien päällä. Tämän nähdessään he kertoivat, mitä heille oli lapsesta sanottu. Kaikki kuulijat olivat ihmeissään paimenien puheista, mutta Maria painoi kaiken sydämeensä ja yritti ymmärtää, miten asiat liittyivät toisiinsa.

Paimenet lähtivät takaisin kiittäen ja ylistäen Jumalaa siitä, mitä olivat kuulleet ja nähneet. Kaikki oli ollut juuri niin kuin heille oli sanottu.

Luuk. 2:1-20 (UT2020)